

UITGAAF VAN DEN
ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd De groote Raffles
Onbekende.

No. 457

In den Harem van den Sultan

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

In den Harem van den Sultan.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

De geschiedenis van mejjuffrouw Bufaletti.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan.

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 298
Wie is de Misdadiger?	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

De „Chicago Tribune” bevatte op een ochtend het volgende bericht van haar correspondent te Turijn, dat men daar gelooft, dat mejuffrouw Bufaletti, de dochter van een gevierd pianist en die men omgekomen waande bij de torpedeering van het s.s. Ancona, zes jaar geleden in de Middellandsche Zee, toch is gered en als slavine is verkocht aan den Sultan van Turkije en thans zijn favorite is.

De ouders van mejuffrouw Bufaletti hadden haar reeds dood gewaand. Eenige weken geleden echter ontmoette mevrouw Bufaletti een Turksche vrouw, die haar vertelde dat haar dochter gered was en naar Bizerta in Tunis gebracht.

Daar werd ze als slavine verkocht aan den Sultan van Turkije en zij heeft thans twee kinderen bij hem.

Mevrouw Bufaletti heeft talrijke verzoeken gedaan aan den Sultan om haar dochter terug te geven en daar zij geen antwoord heeft ontvangen, heeft zij aan de koningin van Italië verzocht, pogingen in het werk te stellen om de vrijlating van mejuffrouw Bufaletti te verkrijgen.

Het was slechts een klein bericht, maar het trof niettemin de aandacht van een der gasten van het Astor Hotel, die zich daar had laten inschrijven onder den naam van Baker.

Niemand kende hem in het hotel en dat was ook niet zeer verwonderlijk, want Baker was niemand anders dan een man, die door de justitie van zijn land reeds geruimen tijd werd gezocht en op wiens aanhouding een premie was gesteld van niet minder dan twee duizend pond Sterling, een man, die de schrik was van geheel Scotland Yard en op wien de allerbeste detectives, waarover het beroemde corps beschikte, vruchteloos waren afgezonden.

In een woord — Baker was identiek met John Raffles, den Gentleman Inbreker.

Een eigenaardig avontuur, dat zoeven een gunstig einde had genomen, had den Grooten Onbekende naar Amerika gebracht en hem van New-York naar Chicago gevoerd, waar hij kennis had gemaakt met den Multi-Millionair Jerubald Wynne, tot zijn eigen voordeel, maar tot groote schade van den beroemden vleesch-

pakker, die bij de ontmoeting eenige veeren had moeten laten, in den vorm van een zeer schoon diamanten halssnoer en eenige andere sieraden, welke hij van een Europeesche reis voor Mevrouw Wynne had meegebracht en waarvan deze dame zeer weinig plezier beleefde, daar Raffles erin geslaagd was, zich op een even handige als stoutmoedige wijze niet alleen de juweelen toe te eigenen, maar bovendien nog een zeer groot bedrag aan geld, hetwelk hij aan den heer Wynne had weten te ontfutselen.

Het avontuur was dus voor Raffles zoo gelukkig mogelijk afgeloopen en reeds drie dagen na het voor de familie Wynne zoo betreurenswaardige voorval, had de politie haar onderzoekingen al moeten opgeven, want er was niet het minste spoor meer te vinden van den Franschen burggraaf, onder wiens uiterlijk de langgezochte avonturier zijn slag had weten te slaan.

Zoo kwam het dan ook, dat Raffles, na zijn gewone gedaante weer te hebben aangenomen, op dien bewusten ochtend zeer op zijn gemak in de groote leeszaal van het Astorhotel zat, in gezelschap van Charly Brand, zijn trouwen metgezel, die hem ook bij dit avontuur niet in den steek had gelaten.

De twee vrienden hadden er juist dien morgen over gesproken, wat zij zouden doen.

Charly was er voor geweest, om de eerste de beste boot te nemen, die naar Europa vertrok en dan maar aanstonds door te gaan naar Zwitserland of de Fransche Riviera, teneinde daar een weinig uit te rusten van de doorgeestane vermoeienis.

Raffles echter had er meer voor gevoeld nog eenigen tijd in Amerika te blijven, nu hij daar toch eenmaal was, teneinde zich persoonlijk eens te vergewissen van den toestand te New-York, meer speciaal wat betreft de misdadigers-organisaties, welke men daar aantrof en zeer in het bijzonder wat aangaat de bende van „Het Kwade Oog”, een vereeniging van de gevaarlijkste misdadigers welke New-York telde en met wien Raffles het reeds eenige malen aan den stok had gehad.

Tot tweemaal toe had deze bende, nadat de politie, dank zij de hulp van den Grooten Onbekende, haar ten onder had gebracht, opnieuw het hoofd opgestoken en reeds nam het aantal afschuwelijke misdrijven weder toe, die zeker voor het grootste gedeelte moesten worden toegeschreven aan leden van de zooeven genoemde

bende, bloeddorstiger en gevaarlijker nog dan die van „de Zwarte Hand”.

De groote leeszaal was op dit oogenblik bijna verlaten, want de meeste logeergasten waren aan hun zaken gegaan, of wanneer zij voor hun genoeg er vertoefden, bezichtigden zij de stad.

Raffles en Charly konden dus ongehinderd op zachten toon met elkander praten, zonder vrees dat men hen hoorde.

Raffles had juist zooeven een geeuw achter zijn hand verborgen en Charly keek hem verwijtend aan en zeide op zachten toon :

— Het is mij volkomen onbegrijpelijk, hoe je op dit oogenblik in een stemming bent om te geeuwen, nu je nog niet eens de juweelen in veiligheid hebt gebracht, waarvan de ontdekking onmiddellijk je arrestatie zou ten gevolge hebben.

— Dat zou ze, maar zij worden niet ontdekt! hernam Raffles bedaard.

— En het geld?

— Wat is er met het geld? Het lijkt sprekend op het andere en ik kan niet inzien, dat ik er mij ongerust over behoef te maken.

— De nummers van de biljetten kunnen bekend zijn.

— Dat zijn ze ook, maar alleen aan mij, want ik heb het lijstje met de cijfers meteen uit de kast mede genomen. En het pleit niet voor de snuggerheid van den heer Wynne, dat hij dat lijstje in dezelfde kast sloot als de biljetten! Neen, als ik wil geeuwen, dan is er werkelijk niets wat mij dat kan beletten.

— Je verveelt je dus?

— Een weinig!

— Dat is niet zeer vlelend voor mij!

— Je behoeft er je niets van aan te trekken, mijn waarde. Je weet wel dat ik je gezelschap op prijs stel, al ben ik ook wel eens gaarne alleen en jij kunt er immers niets aan doen, dat meestal, na dergelijke gevaarlijke ondernemingen een reactie intreedt.

— Laat ze dan varen! zeide Charly op ernstigen toon.

Raffles vestigde een ernstigen blik met zijn grijze oogen op het gelaat van den jongen man en zeide toen, half binnensmonds :

— Daar begint het alweer! Een sermoen! Je schijnt het niet te kunnen laten, ofschoon je weet dat het nutteloos is. En toch kun je eveneens weten, dat ik mij zelf nog niet kan veroorloven aan dit leven een einde te maken. Niemand heeft recht op overvloed, zoodra er nog een mensch ter wereld is die niet genoeg heeft, dat

is een eenvoudige stelling en ze is waar! Welnu, er zijn honderd duizend die te veel hebben en millioenen, die zelfs het allernoodigste ontberen. Ik tracht slechts het evenwicht een weinig te herstellen en dat is alles. Maar de evenaar staat nog lang niet in het midden, dat zal je wel niet onbekend zijn!

— Maar jij alleen, Edward, jij kunt onmogelijk.... begon Charly Brand opnieuw.

— Ik kan alleen de wereld niet maken zooals zij moet zijn, toegegeven! Mijn taak is dan ook maar heel bescheiden, vergeleken bij hetgeen er eigenlijk gedaan moest worden en dat op geregelde tijdstippen van de wereldgeschiedenis dan ook inderdaad gebeurt. Dan doet de massa wat ik als eenling doe en men noemt het revolutie. Geleidelijk wordt het evenwicht dan weer verbroken en een halve eeuw later begint men opnieuw.

— Maar dat wil immers zeggen, dat alle moeite toch vruchteloos is en dat er dus nooit een volkomen evenwicht zal zijn! zeide Brand schouderophalend.

— Toch wel! Eens zal het volmaakte evenwicht komen, maar er zullen nog wel eeuwen moeten verlopen, eer het zoover is. In de verdeling van het geld zit het natuurlijk niet, zooals sommige domkoppen meenen, het zit in de grondgedachte dat de aarde voor ons allen is en dus ook alles wat zij oplevert, kortom, dat de productie algemeen eigendom moet zijn, omdat er iedereen evenveel recht op heeft, van het tijdstip zijner geboorte af. Eens zal er een tijd komen, Charly, dat de arbeider, die acht uur lang aan een machine staat om kleine schroefjes te vervaardigen, uren aan uren, week na week en jaar na jaar, niet meer zal voorkomen!

— Zijn die schroefjes dan overbodig geworden?

— Volstrekt niet!

— Maar de machine, die ze maakt moet toch bediend worden! Er moet toch toezicht zijn!

— Dat is onloochenbaar, maar de arbeider, die een uur of twee uur dat geestdoodende werk deed, zal de fabriek verlaten en twee uur op een akker werken, daarna plaats nemen op een kantoorruk, en vervolgens rusten.

— En wie neemt zijn plaats in?

— Wel, een melkboer — een professor in de chemie, een tooneelspeler — wat weet ik het? Iemand die ook het vak geleerd heeft om een schroevenmachine te bedienen! Bedenk eens, wat het bijvoorbeeld wil zeggen, om mijnwerker

te zijn. Het is waar, de arbeidstijden zijn veel verminderd, vergeleken met eenige jaren terug — maar toch vertoeft zoo'n arme drommel op zijn minst zes uur onder den grond, en verricht daar een zeer ongezonden arbeid, die hem minstens bij zijn vijftigste jaar ten grave sleept, wanneer hij geen bijzonder krachtig gestel heeft. Zoo is het gesteld met de glasblazers, de steenbakkers, de arbeiders in loodwitfabrieken — en zooveel anderen. En het zou niet meer dan billijk zijn dat anderen hen eens aflosten.

— Maar de professor in de chemie kan wel eens geen lust hebben om schroefjes te draaien.

— Daar zal de staat niet naar vragen. Hij zal alleen een uitzondering maken voor bijzonder begenadigden, geleerden en beoefenaars van wetenschappen, wier arbeid strekt tot heil van de gemeenschap.

— En het geld — wat doe je daarmee? Hoe verdeel je het?

Maar Raffles haalde de schouders op en antwoordde:

— Wat praat je toch van geld! Men zal in het geheel geen geld meer behoeven. Alles zal gaan met blikken schijfjes, met bonnetjes, maar in 's hemelsnaam niet die bureaucratische rompslomp van tegenwoordig. Waartoe zou geld ook noodig zijn, als de ruilhandel en de betalingen in natura een reusachtigen omvang zullen hebben verkregen.

— Dus als ik over drie honderd jaar terug kom op aarde en ik wil naar een bioscoop, dan behoef ik er niet meer voor te betalen, denk je?

— Geen cent — verondersteld dat die helse inrichtingen nog bestaan, martelwerktuigen voor geest en gemoed, bedervers van de zeden, verwoede vijanden van de waarachtige kunst! Je zult er binnen kunnen loopen, als je dat verkiest, zonder dat je er iets voor hoeft te betalen — maar alleen op den tijd dien de staat je als vrijen tijd toestaat! Want anders zouden de muren van die bekoorlijke inrichtingen natuurlijk spoedig bol gaan staan!

— En hoe komt de Cinema-eigenaar aan zijn kosten. Waar moet hij van leven?

— Het is nog niet uitgemaakt, of zulk een man moet leven, Charly, maar als wij dat nu eens aannemen — wel waarom zou hij geld moeten verdienen? Hij krijgt immers evengoed alles voor niets als alle anderen. Hij kan toch gratis reizen, gratis in een schouwburg zitten, gratis een bad nemen, gratis zijn haar laten knippen.

— En de weelde?

— Wat bedoel je? Juweelen? Bont? Kant? Prachtige toiletten? Welke vrouw zal daar nog iets om geven, als haar buurvrouw ze ook kan dragen? De grootste schoonheid van een vrouwenhoed schuilt in de omstandigheid dat het de eenige is. Bont is hierom zoozeer begeerd omdat het zeldzaam is en duur. Als morgen de diamant evenveel voorkomt als de glasruit, dan zal geen enkele vrouw er aan denken, zich met die steentjes te tooien, want zij kan er een ander de oogen niet meer mee uitsteken.

— Je bent niet heel vriendelijk voor het zwakke geslacht! hernam Charly glimlachend.

— O, ik noemde nu de vrouwen, maar de zoogenaamde heeren der schepping zijn weinig beter, wat dat betreft. Schaft maar eerst het geld af — en niemand zal de voorkeur geven aan een slecht loopend gouden horloge, boven een goed loopend nikkel. En nu hebben wij dunkt mij genoeg gefantaseerd, wij moesten nu maar eens spijkers met koppen slaan en uitmaken wat wij zullen doen. Maar wacht eens, laat mij eerst eens even dit berichtje uitlezen!

En toen las Raffles het kleine berichtje van de Chicago Tribune, hetwelk de lezer aan het begin van dit hoofdstuk reeds vond.

Hij liet de krant vallen, staarde in gedachte verzonken even naar het drukke gewoel op straat, en zeide toen eensklaps:

— Je wilt toch geloof ik naar de Fransche Riviera of naar Zwitserland?

— Dat zou mij inderdaad lijken!

— Is Italië ook goed?

— Natuurlijk!

— Ken je Turijn?

— Een weinig! Wou je daar soms heengaan?

— Ja, ik wil die stad nog eens bezoeken. Er woont een man, wiens dochter een zeer eigenaardig avontuur heeft gehad en zelfs nog heeft. Hier, lees dit berichtje.

En Raffles schoof Charly de krant toe, met zijn wijsvinger bij het kleine bericht van den dagbladcorrespondent van Turijn.

Brand las het bericht vlug door, trok zijn wenkbrauwen hoog op en keek Raffles vragend aan.

— Wat heeft dit nu eigenlijk te beteekenen?

— Wel, het is dunkt mij nogal duidelijk! Die arme virtuöos meende dat zijn dochter dood was en zij bevindt zich in den harem van den sultan.

— Kom, kom — het zal wel een fabel zijn! Wij zijn in den komkommertijd! Die juffrouw Campanelli, of hoe zij anders heet, is een zeeslang!

Een Italiaansche in den harem van den Turkschen Sultan — het komt mij ongelooflijk voor in dezen tijd!

— Een oogenblikje — je vergeet dat Turkije dezen tijd niet heeft bijgehouden, de Turken zijn in zekere opzichten buitengewoon conservatief en voorloopig zal de instelling van den harem nog wel eenigen tijd blijven bestaan.

— Ondanks de emancipatie van de Turksche vrouw?

— Desondanks! O, ik weet heel goed dat de sluier langzamerhand begint af te doen, dat vooral de mooie vrouwen hem hoe langer hoe ijler droegen en dat vele vooruitstrevende dames hem zelfs geheel durven weglaten, ook als zij zich op straat vertonen, maar geloof mij — er zijn honderd duizenden Turken, die niet zouden aarzelen, de vrouw, die hun zorgen en vreugde moet deelen, met de hondenzweep af te ranselen, als zij het durfde wagen, zich met onbedekt gelaat aan mannenoogen te vertoonen. Ik weet ook dat het gewaad van de Turksche vrouw, dat twintig jaren geleden nog veel geleek op een aardappelenzak, zich gemoderniseerd heeft en dat de Turksche mondaine thans rondloopt in toiletjes van Paquin of Wirtz! Ik weet dat zij golf speelt, tennist, den Foxtrott danst, gruwel der gruwelen! Dat zij een gramfoon in haar huis heeft, een stofzuigmachine, een geïllustreerde prijscourant van de Printemps of het Louvre en een elektrische piano. En toch — ondanks dien zoogenaamden vooruitgang — dat de drommel hem hale — leven talloze Turksche vrouwen en mannen zooals zij twee duizend jaar geleden leefden. De veelwijverij is nog altijd bij de wet veroorloofd en het aantal vrouwen dat een Turk zich kan veroorloven, behoeft alleen verband te houden met den toestand van zijn beurs. En wat den Sultan aangaat — hij heeft een echten ouderwetschen Harem en daarin zijn niet alleen Turksche vrouwen, maar ook Syrkastische, Georgische, Bulgaarsche — en waarom ook geen Spaansche, Italiaansche en Russische, tot een totaal van ongeveer driehonderd.

— Verschrikkelijk! riep Charly, met een uitdrukking van afschuw op zijn jong gelaat.

— De uitdrukking is minder hoffelijk, maar ik geloof dat zij van pas is! hernam Raffles. Gelukkig voor den Sultan heeft hij die driehonderd vrouwen niet steeds in zijn onmiddellijke nabijheid — zij houden verblijf in het zoogenaamde Serail, of het Vrouwenverblijf, dat afzonderlijk ligt en dat natuurlijk streng bewaakt wordt.

— Dus jij acht het mogelijk, dat er inderdaad een Italiaansche vrouw in den harem vertoeft!

— Dat is zeer goed denkbaar?

— En zou de Sultan dan werkelijk de onbeschaamdheid hebben gehad, ondanks het herhaalde en dringende verzoek van de moeder om de jonge dame vrij te laten?

— Waarom zou hij eraan toegeven? zeide Raffles schouderophalend. Hij weet wel dat de Italiaansche regeering liever niet haar vingers zal branden en hij weet ook heel goed, dat iedere andere mogendheid zich ook nog wel eens zou bedenken, alvorens met geweld toegang te eischen tot den harem van den Sultan, even heilig als een Moskeë.

— Maar wie weet in welk een toestand dat ongelukkige meisje zich bevindt! hernam Charly.

— De benaming is niet geheel en al juist — je schijnt het berichtje niet nauwkeurig te hebben gelezen. Een jong meisje is zij nu bepaald niet. De mogelijkheid is ook niet uitgesloten dat de Sultan, haar heer en gemaal, eenvoudig niet antwoordt, omdat zij zich daar zeer op haar gemak gevoelt en er niet aan denkt naar het ouderlijk huis terug te heeren. Ik moet er echter bijvoegen dat dit niet zeer waarschijnlijk is, want welk een gezonde vrouw zou het geestdoodende leven in een harem verkiezen boven dat in eigen land en in de vrijheid. Die harem vrouwen zijn eigenlijk ongelukkige schepsels, zij staan voortdurend onder bewaking van de eunuchen en haremwachters. zij mogen zich alleen wat vertreden op een kleine binnenplaats, binnen in het vrouwenverblijf gelegen en die veel van de plaats van een gevangenis heeft en verder brengen zij den tijd zoek met kwaadspreken, toiletmaken, rooken en zoetigheid snoepen.

— Maar wat wil je nu eigenlijk te Turijn uitvoeren?

— Ik wil Bufaletti opzoeken en hem vragen, of dat krantenbericht waarheid bevat.

— En als hij bevestigend antwoordt?

— Dan zal ik mij aanbieden de zaak eens te onderzoeken!

— Dat meen je toch zeker niet in ernst. Waarom in 's hemelsnaam? vroeg Charly verschrikt.

— Wel, alleen maar bij wijze van variatie. Werkelijk — ik wil eens wat anders doen dan andermans brandkasten te openen. De eene lijkt op de andere — de inhoud is meestal ook juist dezelfde — er is alleen maar een gradueel verschil — kortom, het begint mij te vervelen! Een paar weken rust zullen mij goed doen!

— Noem je dat rust? riep Brand uit! Wel man, je zult het je heele leven zoo druk niet gehad hebben!

— Het is een andere soort drukte — en je weet hoe bijzonder ik gesteld ben op romantiek. Ik weet dat het ouderwetsch en uit den booze is — maar ik houd er nu eenmaal van! Ik maak gebruik van een vliegmaschine, van een duikboot, van een spoortrein en een automobiel, ik telegrafeer en telefoneer — en ik heb een hekel aan dat alles, als ik je de waarheid moet zeggen! O, de tijd van de postkoetsen met vier of zes paarden, van de postiljons met hun horens, van de kolossale zeilbooten, van de schilderachtige gewaden — — —

— En van de trekschuiten! vulde Charly aan.

— Zeker, die waren er ook — en ik weet niet of toen het leven niet gelukkiger was, maar wij zouden alweer afdwalen. Laten wij voet bij stuk houden! Er vertrekt immers morgen een boot naar Le Hâvre?

— Zoo is het!

— Dan zullen wij ons moeten haasten om die nog te kunnen halen. Want wij moeten naar New-York op zestien uur sporen hier vandaan. Laten wij maar spoedig onze koffers pakken.

— Je wilt dus werkelijk naar Turijn?

— Naar Turijn — en naar Konstantinopel, de schoone stad aan den Gouden Horen.

Hoofdstuk II.

Van Hâvre naar Turijn.

Acht dagen later meerde een der grootste schepen van de „Compagnie Atlantic” de „President Carnot” aan den grooten aanlegsteiger te Hâvre en begaven de reizigers zich naar de groote visitatieloods, waar de bagage onderzocht moest worden.

Raffles en Charly behoefden zich volstrekt niet bezorgd te maken — de Groote Onbekende had zich nog in Amerika ontdaan van de juweelen, welke hij aan mevrouw Wynne had ontstolen.

Het was een van zijn vaste beginselen, zich nooit binnen het jaar te ontdoen van diamanten of paarden, waarvan hij zich had meester gemaakt — en somtijds waren er wel drie jaren verlopen, alvorens Raffles er toe overging de juweelen te gelde te maken, na ze zelf door bijslippen of anders zetten onkenbaar te hebben gemaakt.

De juweelen waren ergens veilig in Chicago verborgen, op een plek alleen aan Raffles en Brand bekend en zoo goed dat niemand anders dan zij beiden ze zouden kunnen terugvinden.

Zij keken ook kalm toe hoe hun bagage gevisiteerd werd, betaalden het inkomend recht voor sommige voorwerpen, die zij hadden meegebracht en waren daarop vrij om te gaan waar zij verkozen.

Zij verlieten het terrein van de maatschappij en vonden voor het groote hek een grooten grijzen toerwagen, achter welks stuurwiel een reusachtig gebouwd chauffeur zat.

Het was James Henderson, de chauffeur van Raffles, die aan den Grooten Onbekende zijn leven te danken had, en hem met aandoenlijke trouw aanhing.

Henderson kende de meeste avonturen van Raffles, maar nog nimmer was hem, zelfs tegenover Charly Brand, een woord van afkeuring over de lippen gekomen.

Want hij kende de inborst van den man, wien hij het leven verschuldigd was, en zijn eenvoudig hart begreep als bij ingeving langs welke doornige paden de Groote Onbekende gegaan was, alvorens tenslotte dit gevaarlijke beroep te kiezen, dat hem voortdurend met den rechter in aanraking dreigde te doen komen,

en dat hem deed leven als een haas, die elk oogenblik bereid moest zijn in overijlde vlucht zijn heil te zoeken.

En Henderson zat daar, alsof het een zeer eenvoudige zaak was en zijn lippen bewogen zich slechts even, toen hij zijn uniformpet afnam, om Raffles en Charly Brand te begroeten.

Maar in zijn donkerblauwe oogen was de vreugde te lezen over het weerzien.

Raffles trad op hem toe en zeide op vriendelijken toon:

— Je hebt goed opgepast, Henderson. Wanneer kreeg je het radiogram?

— Gisterenmorgen, Mylord! Ik ben toen maar dadelijk op weg gegaan, omdat het niet zeker was, wanneer het schip zou aankomen. Ik hoorde hier te Havre pas, wanneer de „President Carnot” verwacht werd. Ik hoop dat Mylord een goeden overtocht heeft gehad?

— Uitstekend Henderson!

— En gij, mijnheer Brand?

— Het kon niet beter, James! antwoordde Charly, die naderbij was getreden.

— Heb je, zooals ik je verzocht, kamers besteld in het hotel „de la Gare”?

— Ja Mylord! Het ging vrij moeilijk, want er zijn hier veel vreemdelingen.

— Dan zullen wij nu maar eerst daar heen gaan en vandaag rust nemen, om morgen de reis voort te zetten.

— Is het onbescheiden als ik vraag wat het doel van de reis is, mylord?

— Volstrekt niet Henderson! Wij gaan naar Turijn?

— In Spanje, nietwaar?

— Bijna Henderson — in Italië! antwoordde Raffles glimlachend.

— Ik wist wel dat het er warm was! En blijven we daar, Mylord?

— Neen, Henderson — wij gaan dan spoedig verder naar Konstantinopel!

— De hoofdstad van Turkijë! riep de reus zegevierend uit.

— Zoo is het, James!

— Wordt het een plezierreis?

— Dat zal geheel van de omstandigheden afhangen! Ik denk het echter niet!

— Zooveel te beter, Mylord! Om u de waarheid te zeggen, heb ik mij al dien tijd te Londen danig verveeld. Uw kamerbediende, de oude Gaston, was mijn eenig gezelschap, daar gij den kok vacantie hebt gegeven, en het spijt mij dat ik het moet zeggen — maar de oude man wordt een weinig suffig.

— Wat zou je ervan zeggen als ik hem wegdeed en verving door een andere, James? vroeg Raffles terwijl hij den reus aandachtig aankeek.

— O Mylord, dat zoudt gij toch nooit doen! riep Henderson verschrikt uit. Die arme oude man! Waar zou hij heen moeten?

— Nietwaar, James? zeide Raffles op zachten toon, en daarom — hij blijft bij mij, omdat hij het nu eenmaal zelf wil en niet verkiest dat ik hem zijn laatste dagen in rust laat doorbrengen in een klein huisje op een van mijn bezittingen! En al wordt hij ook een weinig vergeetachtig — al is hij niet al te goed ter been — ik zal hem zeker niet door een ander vervangen, zoolang hij het zelf niet wil. En nu ingestapt, Brand — wij blijven vannacht hier, en gaan pas morgen op weg naar Turijn.

De twee mannen stapten in den grooten wagen, en Henderson bracht hen naar het hotel de la Gare, niet ver van het hoofdstation gelegen.

De twee vrienden begaven zich haastig naar hun kamers, verfrischten zich, lieten hun koffers uit de visitatieloods halen en lunchten vervolgens in de fraaie eetzaal van het hotel.

Zij brachten den middag door met een bezichtiging van de schoone haven en van een museum van oudheden, waarvan Raffles een groot liefhebber was.

Toen zij zich dien avond ter ruste zouden begeben, vroeg Charly Brand, terwijl hij Raffles terzijde nam:

— Is het nu waarlijk noodig, Edward, dat je naar Konstantinopel vertrekt om voor een wildvreemden Italiaan de kastanjes uit het vuur te halen?

— Noodig is het volstrekt niet en ik betwijfel zelfs of het nuttig is! antwoordde Raffles bedaard. Maar het is avontuurlijk en dat doet voor mij de deur dicht! Stel je eens voor, wat ons daar te Konstantinopel kan wachten!

— O, dat kan ik mij heel goed verbeelden, zonder een stap buiten le Havre te doen, wij loopen de kans op een kogel of een yatagan tusschen onze schouderbladen te krijgen en ik moet je eerlijk bekennen, dat geen van beide mogelijkheden mij bijzonder aanlokt.

— Ja, er is aan dergelijke ondernemingen altijd eenig gevaar verbonden! hernam Raffles schouderophalend, anders ware het ook niet avontuurlijk! Een kopje slomp bij den gezelligen haard is ongetwijfeld een aantrekkelijk ding en er is geen gevaar ter wereld aan verbonden, maar avontuurlijk kan men het niet noemen! Overigens niets belet je natuurlijk te doen, wat je zelf het verstandigst en voorzichtigst vindt en desnoods naar Londen terug te keeren. Als ik mij niet vergis, kun je, wanneer je je een weinig haast, den nachttrein naar Calais nog halen!

Charly keek Raffles verwijtend aan en zeide toen op zachten toon:

— Die ironie heb ik nou niet verdiend, Edward! Je kunt ook wel weten dat ik niet laf ben en niet voor gevaar terugdeins, mits ik er eenig nuttig effect van kan verwachten.

— Is het dan niets nuttigs, een jonge vrouw te redden uit een harem, waarin zij misschien tegen haar zin vertoeft?

— Dat is het juist, misschien! Je weet het volstrekt niet zeker, je gist het slechts!

— Maar mijn waarde, het is juist om mij zekerheid te verschaffen, dat ik naar Konstantinopel wil vertrekken!

— Maar hoe stel je je optreden daar dan wel voor? drong Charly aan. Je kunt je niet tot den gezant van je eigen land wenden, want die verroert natuurlijk geen vingerlid ten bate van een Italiaansche.

— Daar reken ik ook volstrekt niet op!

— Wat dan?

— Ik wil mij allereerst voordoen als gevormachtigde van Bufaletti en ik wil mij wenden tot de hoogste paleisbeambten en als het moet, tot Sultan Selim in hoogst eigen persoon.

— En wanneer dat niets uitwerkt? Ik neem nu eens aan, dat men je inderdaad tot den Sultan toelaat!

— Dan zullen wij natuurlijk tot list onze toevlucht moeten nemen.

— Maar daarin schuilt juist het gevaar!

— Een zeer juiste opmerking. Het is zelfs in Konstantinopel niet zoo gevaarlijk een audiëntie bij den Sultan aan te vragen en het wordt nog minder gevaarlijk, naar mate het minder waarschijnlijk is dat men een vreemdeling die audiëntie zal toestaan!

Charly keek Raffles nog eenigen tijd zwijgend aan, stak hem toen de hand toe, wenschte hem goedennacht en verdween in zijn slaapkamer.

Hij wist dat hij tijd en moeite verloren had

en evengoed had kunnen zwijgen, want Raffles liet zich nu eenmaal zelden of nooit afbrengen van een eenmaal opgevat voornemen.

Den volgenden morgen waren de drie Engelschen vroeg weder op de been, daar er nog heel wat te doen was, alvorens zij konden vertrekken.

Zij hadden namelijk allereerst een pas noodig, maar gelukkig waren de grensformaliteiten tusschen Frankrijk en Italië sedert den wapenstilstand zeer vergemakkelijkt en nog in den loop van den dag werden hun drie passen ter hand gesteld op naam van graaf Panhurst, zijn secretaris Burns en zijn chauffeur Brown, van welke drie fictieve personen Raffles uitnemende papieren bezat.

Niets stond nu hun vertrek langer in den weg en nog denzelfden avond reden zij over Rouaan naar Parijs, waar zij overnachtten, om den volgenden dag den langen weg naar Turijn aan te vangen.

Zij kozen daartoe den gemakkelijksten weg, namelijk die over Dyon, Lyon en Grenôble loopt, zoodat zij de Fransche Jura en de Cevennes vermeden en als het ware tusschen deze beide berggroeven doorreden.

Aan de grens, waar zij om vijf uur in den avond aankwamen, ondervonden zij slechts weinig moeilijkheden en over den beroemden Pas Fréjus reden zij Italië binnen, om nauwelijks anderhalf uur later Turijn te bereiken.

Zij meenden voor dien dag genoeg te hebben gedaan en Raffles, die bijna alle straatwegen in Europa evengoed kende als het Strand, reed dadelijk naar het door een Franschman bestuurde hotel, waar hij reeds den dag tevoren telegrafisch kamers had besteld.

Het was een verrukkelijke rit! moest Charly bekennen, toen hij zich na het goede diner behagelijk uitstreckte in een der gemakkelijke stoelen van de conversatiezaal van het hotel.

— En het wordt nog mooier! antwoordde Raffles. Wij reizen nu door een prachtig gedeelte van Italië — en misschien is het jammer, dat wij ons nergens lang kunnen ophouden, nu dat zal misschien bij onzen terugkeer beter kunnen geschieden!

— Hoe denk je te reizen?

— Wel, langs den kortsten weg, dat wil zeggen door Jugo Slavië, Bulgarië, Griekenland, — dat wil zeggen door het gebied dat vijf jaren geleden Turksch was!

— Nu, ik denk dat wij het gemakkelijkste

gedeelte van de reis achter den rug zullen hebben? zeide Charly langs zijn neus. Het is daar in den Balkan nog verre van rustig en ik ben er zelfs nog niet geheel zeker van of men ons nog ongemoeid door de landen zal laten trekken, die je zooeven noemde! Het is waar dat de volkeren daar in dien heksenketel van Europa niet in openlijken oorlog met elkander zijn, maar zij voeren bendenkrijg en dat is nog wel zoo gevaarlijk.

— Zij zullen Engelschen niet zoo spoedig lastig vallen! antwoordde Raffles schouderophalend. Gelukkig heeft onze naam steeds nog eenig gezag op de wereld. Overigens — het is zeer goed mogelijk dat de toestand inderdaad daarginds zoo hachelijk is dat wij er verstandiger aan doen, de auto om te ruilen tegen een vaartuig en te water Konstantinopel bereiken — dat wil zeggen door de Middellandsche Zee, de Dardanellen en de Zee van Marmara.

— Maar waarom zou je de auto niet eenvoudig, laten wij zeggen in Venetië achterlaten en vandaar met een trein naar een der plaatsen van de Zwarte Zee gaan, Kustanje bijvoorbeeld, om vandaar per schip verder te gaan.

— Ook dat zou te doen zijn, maar dan krijgen wij waarschijnlijk weer een grooten last met passen. Wij moeten dan door drie landen — Italië niet meegerekend, namelijk Jugo Slavië, Hongarije en Roemenië. Er zijn overigens nog meer wijzen! Niets belet ons om van Turijn met den trein naar het uiterste puntje van Italië, Messina te gaan en daar over te stappen op een van de booten die een geregelden dienst op Athene onderhouden, vandaar kunnen wij de rest van den weg dan weder met een trein afleggen, die over Saloniki, Seres en Adrianopel naar Konstantinopel voert. Nu, het zal ons nog wel invallen, wat de beste methode is!

De drie Engelschen begaven zich vrij vroeg ter ruste en den volgenden morgen deed Raffles dadelijk onderzoek naar de woning van Bufaletti.

De pianist bleek te Turijn vrij bekend te zijn, want het duurde niet lang of men had Raffles zijn woonplaats kunnen opgeven.

Het echtpaar bewoonde een tamelijk groot huis, in de Via Cologna en toen Raffles en Charly er des middags een bezoek gingen brengen werden zij aanstonds toegelaten.

De twee Engelschen traden een vertrek binnen, niet rijk, maar met voortreffelijken smaak gemeubeld en waarvan de inrichting aanstonds den kunstenaar verried.

Bufaletti had blijkbaar juist voor zijn vleugel gezeten en stond nu wel eenigszins verbaasd op, teneinde de beide vreemdelingen te begroeten.

Hij hield nog het kaartje in de hand, waarop den naam van graaf Panhurst te lezen was en vroeg nu:

— Ik heb de eer met graaf Panhurst te spreken?

— Die ben ik, Signor! antwoordde Raffles met een buiging. En deze heer is mijn secretaris Burns.

— Maar gij spreekt mijn taal uitstekend, graaf! riep Bufaletti uit, terwijl hij zijn bezoekers een stoel aanbood. Ik wil het echter niet verbloemen dat ik wel eenigszins verwonderd ben....

— Dat kan ik mij zeer goed voorstellen, Signor! hernam Raffles glimlachend.

Hij haalde zijn portefeuille te voorschijn, nam er een klein krantenknipsel uit, stak het den Italiaan toe en vroeg:

— Zoudt gij mij, voor wij verder gaan, kunnen zeggen of dit krantenbericht waarheid bevat? Gij verstaat toch zeker Engelsch?

— Voldoende om het te kunnen lezen, graaf!

Bufaletti had het stukje papier uit de hand van Raffles aangenomen en las het vlug door.

Hij was onder het lezen een weinig bleek geworden, streek eenige malen door zijn dik grijs haar, dat in lange lokken op zijn fluweelen jasje neerviel en zeide toen:

— Het bericht bevat de waarheid, graaf! Inderdaad heeft mijn vrouw omstreeks anderhalve maand geleden een Turksche ontmoet, die jarenlang verblijf heeft gehouden in den harem van den Sultan en zooals men dat zou kunnen noemen, wegens ouderdomsgebreken op nonactiviteit is gesteld! En zij deelde aan mijn vrouw mede, hetgeen dit dagbladbericht zegt.

— Was uw dochter alleen aan boord van de „Ancona”?

— Neen, met mij! Ik maakte een tournee en zij vergezelde mij!

— Hoe oud was zij toen?

— Zeventien jaar!

— Hoe komt het dat gij steeds gemeend hebt, dat zij bij de torpedeering van het schip verdronken moest zijn. Bleef zij dan niet bij u?

— Zij was in een andere reddingboot, graaf, en wij zagen haar in de halve duisternis van den aanbreekenden dag voor onze oogen omslaan en ondanks mijn wanhopig geschreeuw, wilden de opvarenden van mijn eigen boot geen redding bieden, want onze sloep was reeds tot zinkens toe met passagiers geladen.

— Acht gij het zelf mogelijk, dat uw dochter

inderdaad het lot getroffen heeft als slavine aan den Sultan van Turkije te worden verkocht?

Bufaletti maakte een gebaar van machteloos wanhoop en antwoordde:

— Ik weet het niet, graaf — dit is alles wat ik u kan zeggen! Ik acht het echter niet onmogelijk!

— Een onbescheiden vraag, Signor! hernam Raffles. Hoe komt het dat gij nooit moeite gedaan hebt te onderzoeken of die Turksche vrouw waarheid heeft gesproken?

— Geloof gij dan soms dat ik dat heb nagelaten? riep de kunstenaar verontwaardigd uit! Sedert anderhalve maand heb ik hemel en aarde bewogen om eenig bericht van mijn kind te krijgen, maar alles bleef nutteloos. Ik kreeg zelfs geen antwoord, evenmin als mijn vrouw.

— Er is immers een Italiaansche gezant te Konstantinopel?

— Dat wil zeggen — een zaakgelastigde. Natuurlijk heb ik mij ook reeds tot hem gewend, maar ik kreeg ten antwoord, dat hij alles had gedaan wat hij kon, door aan een der paleisbeambten de vraag te stellen of zich inderdaad een Italiaansche jonge vrouw in den harem bevond.

— En wat antwoordde men hem op die vraag?

— Niets anders dan dat geen enkele paleisbeampte ook maar het geringste afwist van de bevolking van den harem. Er waren eunuchen aangesteld die ieder jaar op de markt te Trebizonde, Smyrna en Bizetta den levenden voorraad opnieuw gingen aanvullen — en de lieden zwegen als het graf. Ik verzeker u, graaf, dat het geheim van den harem voortreffelijk bewaard blijft en dat geen onbevoegde daar wordt toegelaten, zelfs niet de naaste familieleden van den Sultan.

— Maar Sultan Selim zelf?

— O, hij is niet te bereiken!

— Hebt gij er nooit aan gedacht om u persoonlijk naar Konstantinopel te begeven?

— Zeker heb ik dat — maar daarvan heb ik moeten afzien! Kennissen van de toestanden in die stad hebben mij gezegd, dat ik een volkomen nuttelooze reis zou maken, dat ik mij aan groote gevaren zou blootstellen zonder de minste kans op welslagen. Ik heb daar vrij veel vrienden, leden van de Italiaansche kolonie, die al van alles geprobeerd hebben — zonder dat het iets mocht baten! Neen, ik vrees dat ik de hoop zal moeten opgeven, mijn arm kind ooit terug te zien!

— Dat moet gij niet doen, Signor — want ik ben hier gekomen, om u voor te stellen een onderzoek te doen naar de verblijfplaats van uw kind.

Hoofdstuk III.

Van Turijn naar Konstantinopel.

Bufaletti keek Raffles een oogenblik zeer verbaasd aan en zeide toen, op een toon, alsof hij niet goed verstaan meende te hebben:

— Wilt gij zeggen, graaf, dat gij naar Konstantinopel zult willen gaan, om onderzoek te doen naar mijn kind?

— Zoo is het, Signor! antwoordde Raffles.

— Maar graaf...

— Ik weet wat gij zeggen wilt! viel Raffles hem glimlachend in de rede. Ik ben u volkomen vreemd en het moet u zonderling voorkomen, dat een Engelschman, zonder u in het minst te kennen, zich aanbiedt, om dit voor u te doen!

— Inderdaad, graaf... ik...

— Ik had het wel geraden! Laat ik u nu aanstonds zeggen, dat ik alles op mijn eigen risico en gevaren zal doen. Ik ben slechts bij u gekomen, in de hoop van u eenige nadere bijzonderheden te kunnen vernemen, die mij het onderzoek zouden vergemakkelijken. En dan heb ik natuurlijk een volmacht noodig om namens u te mogen handelen.

— Maar graaf, met welk doel zoudt gij u die groote offers getroosten terwille van een u geheel onbekend man? riep Bufaletti verwonderd uit.

— O, de reden is zeer eenvoudig, Signor en ik wil mij volstrekt niet voordoen als een drakenbevechter. Ik beschouw het als een sport, niets meer, het is altijd mijn zwak geweest, mij met dergelijke zaken te bemoeien, zoodra ik ergens onrecht meen te bespeuren, dwang of overheersching! Maar zeg mij eens eerlijk of gij zelf gelooft, dat uw kind mogelijk vrijwillig in den harem blijft? Want als het vermeden kan worden zou ik mij natuurlijk niet graag blameeten en iemand redden, die in het geheel niet gered wil worden!

— Dat zal ik nooit van mijn kind kunnen aannemen, graaf! riep de pianist op hartstochtelijken toon. Gita was altijd een levendig, zeer bewegelijk kind en het zou tegen de natuur indruischen, als zij vrijwillig bleef in die ellendige gevangenis, ook al wordt zij in het dagbladbericht de favorite van den Sultan genoemd. Het is vreeselijk, dat dergelijke dingen nog in Europa kunnen bestaan.

— O, Konstantinogel is bijna Europa niet

meer, het is zoo goed als Azië! hernam Raffles.

— Maar gelooft gij werkelijk graaf, dat er kans zou bestaan, mijn dochter te bevrijden? vroeg Bufaletti met glinsterende oogen en terwijl hij ontroerd een paar passen op Raffles toekwam.

— Ik wil u niet verheelen dat het zeer moeilijk zal zijn — dat er gevaar aan verbonden is, maar ik wil het op mij nemen, Ik ken Konstantinopel zeer goed, ik heb het namelijk wel eens meer met de Turken aan den stok gehad en ik heb nog altijd een kleine rekening met hen te vereffenen! Laat ik hier nog aan toevoegen, dat gij u volstrekt niet aan iets moet verbinden en dat er over een belooning zelfs niet gesproken mag worden! Als ik er inderdaad in zou mogen slagen, uw dochter weder in uw armen te voeren, dan zou ik mij reeds ruimschoots beloond achten. Ik heb altijd iets van den Don Quichot in mij gehad — gij moet het mij maar vergeven als ik mij met uw zaak bemoei.

— Vergeven, graaf, zegt gij! riep de pianist uit, terwijl hij beide handen van Raffles drukte, gij spreekt van vergeven, terwijl ik u uit den grond van mijn hart moet bedanken. Gij, die mij enkele minuten geleden nog niet kendet, wilt ons uit die martelende onzekerheid bevrijden? Als gij ooit gezondigd hebt, graaf, dan zal u deze daad ontzondigen!

— Ik vrees dat zij daartoe wel wat al te onbeteekenend is! zeide Raffles met een vagen glimlach.

Hij gaf Charly een wenk, die tot dusverre zijn mond had gehouden en beiden stonden op om afscheid te nemen.

— Gaat gij reeds heen? riep Bufaletti uit. Wilt gij geen kennis maken met mijn vrouw?

— Ik wist niet dat mevrouw Bufaletti thuis was, waarde Maestro! riep Raffles uit. Natuurlijk zal ik het mij een eer achten kennis met haar te maken en dan zou ik het nog bijna vergeten: beschrijf mij uw kind zoo nauwkeurig mogelijk.

— Ik heb iets beters dan een beschrijving, hier hebt gij haar photo!

Hij had het portret van een zeer mooi meisje van de vleugelpiano genomen en gaf het Raffles die het eenigen tijd bekeek en het toen terug gaf met de woorden:

— Het is een gelaat dat men niet zoo spoedig vergeet, als men het eenmaal gezien heeft. En ik zou u voor alles ter wereld niet van uw portret willen berooven.

Op dat oogenblik ging de deur open en mevrouw Bufaletti trad binnen, een nog zeer knappe vrouw, ondanks haar vijf en veertig jaren, met dik glanzend zwart haar en een onberispelijk Romeinsch profiel.

Haar echtgenoot stelde haar aanstonds voor en een half uur later vertrokken de twee vrienden weder en lieten het echtpaar achter in een toestand van diepe ontroering en hoop.

Het was omstreeks drie uur toen zij weder in het hotel terugkeerden, waar Henderson hen met het grootste geduld wachtte, nadat hij een wandeling in de onmiddellijke omgeving van het hotel had gemaakt, meer om wat beweging te nemen, dan om de stad te bewonderen, want de brave reus was nu eenmaal niet bijzonder gevoelig voor architectonische schoonheden.

Hij kon de mooie lijn van een auto bewonderen, de gratie van een motorboot, maar de weelderige schoonheid van de Italiaansche bouwkunst ontging hem ten eenmale.

— En zeg mij nu eens welk reisplan je hebt vastgesteld! zeide Charly een paar uur later, nadat zij een prachtige wandeling door de mooie stad hadden gemaakt.

— Ik geloof dat wij er het verstandigst aan doen, als wij onze dure en kostbare auto in Venetië achter laten en verder met den trein reizen over Triëst, Belgrado en Boekarest, om dan van Kustanje af met een boot verder te gaan.

— Hoe lang zou die reis duren?

— Op zijn gunstigst vier dagen! Ik neem dan aan, dat wij in Kustanje dadelijk een boot vinden en niet geruimen tijd behoeven te wachten, wat niet eens zoo verwonderlijk zou zijn, want het scheepvaartverkeer is daar nog niet zeer geregeld. Wij zullen het echter wel zien.

— Wanneer vertrekken wij?

— Morgenochtend!

En zoo geschiedde het dan ook dat de groote toerwagen den volgenden morgen omstreeks acht uur voor het hotel verscheen.

Raffles en Charly hadden besloten, slechts de hoogst noodige bagage mede te nemen, uitgaande van het standpunt: hoe minder bagage men meeneemt, hoe minder er onderweg van gestolen kan worden en vooral in den Balkan stalen de spoorwegbeambten als raven, heel wat erger nog dan de Italiaanschen.

Bovendien zou een al te groote bagage hen maar belemmeren in hun bewegingen.

Raffles nam ditmaal achter het stuurwiel plaats en de reis nam een aanvang.

En weer kon Charly de opmerking maken, dat Raffles een buitengewoon geheugen had voor de plaatselijke gesteldheid van een land. Hij behoefde geen enkele maal naar den weg te vragen, maar reed aan een stuk door over Milaan, Brescia, Verona en Padua naar de beroemde Laguna stad, het verrukkelijke Venetië, waar de drie reizigers na een prachtige reis omstreeks tien uur in den avond aankwamen.

Zij waren echter tamelijk vermoeid en begaven zich vroeg ter ruste in het hotel des Anglais, waar men hen voor grof geld nog een kleine kamer kon inruimen, want het touristen-seizoen was op zijn hoogtepunt.

Nog dienzelfden avond informeerde Raffles naar de reisgelegenheid en wat men hem mededeelde, was nu juist niet in staat hem veel vertrouwen te schenken in den goeden afloop van de reis, want de berichten uit Jugo Slavië luiden verre van geruststellend.

Er werd ongeveer overal gevochten, tusschen Hongaren en Serviërs aan den eenen kant en tusschen Tsechen en Roemeniërs aan de andere zijde, terwijl ook de Roemeniërs en de Hongaren elkander in het haar waren gevlogen.

Zeker, er vertrokken nog treinen, maar of zij op het eindpunt aankwamen, dat was een andere zaak.

Raffles begreep wel dat hij weinig keus zou hebben en daar het een zeer groote omweg zou zijn, geheel Italië tot Messina door te trekken, vervolgens met een boot naar Athene over te steken en ten slotte de lange treinreis dwars door Griekenland te maken, zoo besloot hij het er maar op te wagen en liet dus drie plaatsen bespreken in den trein die van Venetië naar Triëst en verder naar Agram en Belgrado zou vertrekken.

Er liep iederen dag maar een trein dwars door den Balkan en het was nu zaak hem niet te missen.

De auto werd in bewaring gegeven in de groote garage van het hotel, de drie reizigers begaven zich ter ruste, genoten een versterkenden slaap en stonden den volgenden morgen om vijf uur op, want om half zeven vertrok de trein.

Het was heerlijk weder en in zijn hart had Charly er de voorkeur aan gegeven, hier in Venetië te blijven, en langen tijd van haar ongeëvenaarde schoonheid te genieten.

Maar Raffles dacht er anders over, de lust naar avonturen had hem weder onweerstaanbaar aangegrepen en hij scheen ongeduldig te zijn, Konstantinopel te bereiken.

De trein vertrok nauwkeurig op tijd en een paar uren later was Triëst bereikt.

Daar deden zich al eenige moeilijkheden voor, want het treinpersoneel werd hier vervangen door Serviërs en deze schenen niet zeer geneigd te zijn, hun plaats op den trein in te nemen, die door een gebied zou gaan, waar hoogstwaarschijnlijk zou worden gevochten.

Toch vertrok de trein weder op tijd en men bereikte ook Agram zonder dat er zich iets anders had voorgedaan, dan dat er heel in de verte over de uitgestrekte vlakke een kleine afdeeling cavallerie rende.

Men hoorden ook eenige malen kanonvuur, maar daarbij bleef het dan ook.

En van Agram tot Belgrado had de reis plaats, zonder dat er zich eenig incident voordeed.

Het was echter duidelijk, dat waarschijnlijk reeds den volgenden dag de reis met heel wat meer ongemakken zou plaats vinden en dat men dan denklijk Belgrado wel niet bereikt zou hebben, maar door de vechtende benden tot terugkeer zou zijn gedwongen.

Te Belgrado stapten alle reizigers uit en hier overnachtten de drie Engelschen opnieuw, ten einde den volgenden dag verder te reizen.

En het was een zonderling allegaartje dat er dien morgen in den Balkantrein stapte, die naar Boekarest zou vertrekken. Galicische speculanten, Grieksche handelaars, Russen, Turken, Armeniërs in hun schilderachtige gewaden, Oostenrijkers en Hongaren, die een valutazaak gingen op touw zetten en al die lieden zagen er weinig vertrouwenwekkend uit en beloerden elkander vijandig.

Aan de indeeling in klassen scheen men zich al zeer weinig te storen, want de eerste klasse coupé, waarin Raffles, Charly en Henderson hadden plaats genomen, werd al spoedig als het ware bestormd door een troep Kroaten, die er verre van zindelijk uitzagen.

Henderson keek er dan ook met gefronste wenkbrauwen naar, hoe zij op de met verschoten fluweel bekleede banken plaats namen, in hun baarden krabden en hun zakken en tasschen in het net wierpen en wendde zich toen tot Raffles met de vraag:

— Zouden die lieden Engelsch verstaan, Mylord?

— Dat acht ik al zeer onwaarschijnlijk, Henderson!

— Dan kan ik het ook wel zeggen, Mylord, dat ik hen bijzonder smerig vind. Wil ik hen even de coupé uitwerpen?

— Laat hen maar! zeide Raffles schouderophalend. Ik geloof dat het arme drommels zijn — zij zullen wel nergens anders een plaats kunnen vinden.

Reeds zette de trein zich in beweging en de reizigers moesten dus wel genoeg nemen met het gezelschap van de Kroaten, die opgewonden onder elkander praatten en nu en dan een steelschen blik wierpen naar de vreemdelingen, die tegenover hen zaten.

Henderson, die hen eenigen tijd had gadegeslagen, wendde zich nu tot Brand en zeide:

— Ik spreek niet graag kwaad van een ander, mijnheer Brand. Maar ik zou geen van die kerels zelfs een penny durven toe te vertrouwen, zij zien er een voor een uit als volleerde boeven!

— Dat is louter verbeelding van je, Henderson! zeide Charly glimlachend. De Balkan-bewoners hebben allen iets van struikrovers, dat komt door hun baarden en knevels, hun donkere oogen, en hun gebruiende gelaatskleur — maar Mylord die hun taal kent, heeft mij zoeven gezegd, dat zij heel onschuldige handelaars in schapenvachten zijn, die waarschijnlijk geen kip kwaad zouden doen!

— Dat zou men anders waarlijk niet zeggen, mijnheer Brand, hernam de reus schouderophalend.

— Ik voor mij zou niet graag wonen in een land, waar men geen struikroover van een fatsoenlijk man kan onderscheiden!

En verder bemoeide hij zich niet met de medereizigers, ofschoon zijn wantrouwen niet verminderde en hij hen nauwkeurig in het oog bleef houden.

Het was geen zeer aangename reis, want de trein reed langzaam en stopte voortdurend, soms wel een half uur lang.

Van een spoorwegboekje scheen niemand iets af te weten en toen Raffles er naar vroeg, keek de conducteur hem zeer verwonderd aan, alsof hij meende voor den gek te worden gehouden.

Maar eindelijk bereikte men dan toch het doel van de reis, Boekarest, en hier moest voor de tweede maal overnacht worden.

Den volgenden dag ging de reis weer verder en nu had men het ergste achter den rug, want

het treinverkeer in Roemenië was tamelijk goed geregeld.

De afstand tot Kustanje werd in twee en half uur afgelegd en het was in deze havenplaats van de Zwarte Zee, dat de drie Engelschen de lunch gebruikten, verheugd dat zij eindelijk bevrijd waren uit de tochtige, rammelende, totaal ver-vuilde wagens van de Balkan Spoorwegen.

Raffles informeerde aanstonds bij den kellner, die hen bediende, een Duitscher, wanneer er een boot naar Konstantinopel vertrok en hij vernam tot zijn vreugde, dat er nog dien middag een schip zou vertrekken en dat de dienst tusschen Kustanje en de Turksche hoofdstad vrij geregeld werd onderhouden.

Raffles haastte zich dus plaatsen aan boord van dit schip te laten bespreken, dat, naar hij vernam, den afstand tusschen de beide steden in ongeveer acht uur aflegde.

Zij lieten onmiddellijk hun bagage aan boord van het schip brengen, een tamelijk groot vaartuig en bijna nieuw, hetgeen hen niet weinig verwonderde, en een half uur later werd het anker gelicht en koos het vaartuig zee.

Henderson, die naast Charly Brand over de verschansing leunde, keek eenigen tijd in gedachten verzonken naar de golven en begon toen;

— Hoe heet het hier, mijnheer Brand?

— Wij zijn hier op de Zwarte Zee, vriend Henderson.

— Die staat immers in verbinding met de Dardanellen?

— Zoo is het — door de Zee van Marmara! Je zult daar weinig aangename herinneringen aan hebben, Henderson!

— Slechte, mijnheer Brand, heel slechte! antwoordde de reus. Ik zal den strijd op Galipoli niet zoo spoedig vergeten, dat verzeker ik u! Maar — nu wij het over de Zwarte Zee hebben, zijn hier tijdens den oorlog geen mijnen gestrooid?

— Bij duizenden, Henderson! De Roemeniërs deden het, de Russen deden het en de Turken bleven niet achter!

— En zouden die nu allen zijn opgeruimd, denkt gij?

— Men heeft er althans zijn best toe gedaan, James!

— Zonder zeker te zijn dat het werk geheel gedaan is! riep Henderson uit, terwijl hij zich achter de ooren krabde.

— Nu en dan komt men er nog wel eens een tegen, Henderson — er zijn zeer veel van

die helsche dingen van hun ankering losgeslagen, tijdens den hevigen storm en de Zwarte Zee is heel vol!

— Wat doet men, als men zoo'n mijn ontmoet?

— Wel, James — dan vliegt men de lucht in!

— Ik meende — wat kan men doen om ze te ontwijken?

— Heel weinig! Als men ze tijdig ziet, kan men er omheen varen en dan wordt er dadelijk draadloos een telegram naar de dichtst bijzijnde havenplaats gezonden, om de plek der ontmoeting zoo duidelijk mogelijk aan te geven, zoodat geniesoldaten het gevaarlijke ding kunnen opruimen. Maar het gebeurt ook wel...

Charly viel zichzelf in de rede en keek scherp uit naar iets, hetwelk hij op eenigen afstand scheen te ontwaren.

Henderson volgde de richting van zijn blik en zag een zwart voorwerp, dat zachtjes met de golven op en neder rees, recht voor het stoomschip, op een afstand van een paar kabellengten.

Charly had een kreet geslaakt, want hij had het voorwerp onmiddellijk herkend, het was een drijvende mijn.

Hij keek snel naar de commandobrug, maar de roerganger scheen nog niets van de mijn te hebben bespeurd.

Charly schreeuwde den man iets toe en wees met uitgestrekte hand naar zee.

En nu scheen de man aan het roer het helsche voorwerp eveneens op te merken. Hij maakte een verschrikte beweging en trachtte het roer om te gooien.

Maar het was reeds te laat — het schip had veel vaart en de richting zou niet spoedig genoeg gewijzigd kunnen worden, om de mijn te ontgaan.

Charly slaakte een kreet van schrik — over enkele seconden moest de botsing plaats vinden — en de talrijke passagiers zouden den dood in de golven moeten vinden.

Maar plotseling werd zijn aandacht getrokken door een korte maar heftige woordenwisseling achter hem.

— Zijt gij gek, mijnheer, om mijn hut binnen te dringen en zonder mijn verlof? Dat geweer van mijn tafel te nemen! riep de toornige stem van den kapitein in het Fransch. Geef het onmiddellijk terug!

Deze woorden waren gericht tot Raffles, die met een Mauser geweer in de hand zooeven uit de kapiteins hut was getreden.

De woedende Fransche kapitein, die zich het

gevaar niet bewust scheen te zijn, wilde Raffles het geweer met geweld ontnemen, maar deze onthaalde hem op zulk een gevaarlijken vuistslag, dat de kleine, zwaarlijvige Franschman als een haas over het dek rolde.

Intusschen was de drijvende mijn tot op een afstand van hoogstens twintig meter genaderd.

Raffles bracht snel het geweer aan den schouder, mikte en haalde den trekker over!

Een ontzettende losbarsting volgde.

De mijn, door den kogel getroffen was ontploft en een meter dikke waterzuil spoot huizen hoog op en het stoomschip schommelde hevig, zeer verschrikt luid schreeuwend en gillend kwamen de passagiers toelopen.

Alles had zich zoo snel afgespeeld, dat de kapitein nog niet eens goed en wel overeind gekrabbeld was, toen de mijn ontplofte en nu pas begreep hij het doel van dat plotselinge bezoek van een van zijn passagiers, die het Mauser geweer van de tafel had genomen, zich overtuigde dat het geladen was en ermede was weggesneld, ondanks zijn woedende protesten.

Raffles hielp den kapitein met een hoffelijk gebaar weder opstaan, stelde hem het geweer ter hand en zeide glimlachend:

— Ik heb nu den tijd, om u mijn excuus te maken, wegens het feit, dat ik een weinig eigenmachtig heb gehandeld en wel verplicht was, daar de tijd drong en het hier om tachtig of honderd menschenlevens ging, u tegen het dek van uw eigen schip te slaan. Ik bied u hierbij

mijn welgemeende verontschuldiging aan en ik hoop dat u zich niet bezeerd hebt!

De kapitein trok een wel wat pijnlijk gezicht, maar hij kon toch weinig anders doen dan Raffles de verzekering geven, dat hij hem zijn wel wat ongewoon optreden niet kwalijk nam, daar hier het leven van zooveel menschen op het spel had gestaan.

Maar het was zeer moeilijk voor Raffles, zich te onttrekken aan de hartstochtelijke dankbetuigingen van de opvarenden, die zich om hem heendrongen, zoodra zij de ware toedracht van de zaak begrepen hadden en hem in een mengmoes van de zonderlingste taaltjes hun dankbaarheid te kennen gaven.

Maar Henderson keek Charly eens van terzijde aan en zeide, terwijl zijn donker blauwe oogen vochtig begonnen te glanzen:

— Zouden de keeren wel te tellen zijn, mijnheer Brand, dat Mylord ons het leven heeft gered?

— Ik zou er maar niet eens aan beginnen, Henderson! antwoordde Charly.

— En daar wandelt hij weg, alsof er niets gebeurd is en hij heeft waarachtig zijn cigarette niet eens uit zijn mond genomen, van het oogenblik af dat hij uit de hut van den kapitein kwam! vervolgde vol bewondering Henderson. Een merkwaardig man — een bijzonder merkwaardig man!

— Een man, Henderson, zooals er op de geheele wereld geen vijf zijn aan te wijzen! bevestigde Charly Brand.

Eindelijk gevonden!
De cigaret J. v. K.

Hoofdstuk IV.

Raffles beraamt zijn plan.

Natuurlijk werd er gedurende de reis over niets anders meer gesproken dan over het vreese-lijke gevaar, waaraan de reizigers zoeven waren ontsnapt.

Weliswaar werden de drijvende mijnen zeer zeldzaam, maar toch kwam het nu en dan voor dat men er een aantrof, die nog niets van haar vernielende kracht had verloren.

Het was reeds volkomen duister, toen de boot

tenslotte in de haven van Konstantinopel meerde, de beroemde Gouden Horen, van welker schoonheid op dit oogenblik echter niets te zien was.

De passagiers begaven zich aan wal en allen werden nauwkeurig gevisiteerd.

Maar Raffles en zijn beide reisgenooten behoefden niet te klagen — zoodra het bleek dat zij Engelschen waren, namen de Turksche douaniers een buitengewone beleefde houding tegen

hen aan — zeer waarschijnlijk op last van hooger hand, want men was langzamerhand te Konstantinopel gaan inzien, dat het veel beter was, den machtigen Brit tot vriend dan tot vijand te hebben.

Daar Raffles reeds in Turijn kamers had besteld in een der grootste hotels van de Europeesche wijk, zoo hadden zij weinig moeite, zich een onderdak te verschaffen, al was het dan ook tegen een buitensporigen prijs, tenminste in Turksch geld omgerekend.

Het hotel was niet ver van de Bosporus gelegen, aan het befaamde Top Haneplein, zeker een der schilderachtigste van de geheele wereld.

Men moest van zijn ramen overdag een buitengewoon bekoorlijk uitzicht genieten over den Gouden Horen, Skutari en Pera.

Raffles en zijn beide reisgenooten gebruikten een eenvoudigen avondmaaltijd, toebereid door een Franschen kok en die niet eens zoo slecht was en begaven zich toen onmiddellijk ter ruste.

Een stralende ochtendstond wekte hen den volgenden dag vroegtijdig en Charly slaakte een kreet van verrukking, toen hij het gordijn van zijn slaapkamer terugvloog en een blik naar buiten wierp.

Het was reeds tamelijk druk op het groote Top-Haneplein.

Daar liepen reeds de Perzische kooplieden met hun eigenaardige witte puntmutsen van schapenvacht, de Syrkasiërs in hun kleurrijke gewaden, den krommen yatagan met het koperen gevest in den zijden gordel, in het wit gekleede Nubische negers, Turken uit de volkswijk, met de fez of den tulband op het hoofd, de voeten met rood lederen muilen geschoeid, Georgiërs, krachtig gebouwde mannen, met een buitengewoon regelmatig gevormd schoon gelaat en verder Arabieren, Egyptenaren, Grieken en Armeniërs.

Reeds hadden vele kooplieden hun kraampjes opgezet en verkochten zoete vijgen uit Smyrna, dadels, tapijten uit Teheran en Bockhara, olijven en allerlei zuidvruchten.

Zij schreeuwden en riepen elkander toe in de veelvoudige talen en dialecten, waaraan de Balkan zoo rijk is.

Een oogenblik rustte het oog van den jongen man op dit drukke, schilderachtige gewoel, maar toen liet hij den blik verder dwalen.

Rechts verhief zich de wereldberoemde Aja Sofia, met haar talrijke slanke minarets, haar koepels en haar zuilengaanderijen, sneeuwwit in het licht van de zon, die zich reeds eenige graden boven de kim verhief.

Daarvoor was de prachtige fontein van Soliman zichtbaar, een meesterstuk van bouwkunst.

Tegenover het hotel, aan het andere einde van het groote plein, begon de schilderachtige trap van marmer, die naar den Bosporus voerde en waarvan de onderste treden door de blauwe golven van den Gouden Horen besproeid werden.

En daar, op het nauwelijks door een zuchtje bewogen water, deinden de honderden kaiks, de ranke scheepjes, door een of twee mannen geroeid en die voor en achter een even scherpen vorm hadden, zoodat zij gemakkelijk voor en achteruit konden varen en de vletterlieden hanteerden deze kleine scheepjes met buitengewone vaardigheid.

Wat verder lagen, naast elkander, de biezen zeilen geheschen, de ontelbare visschersvaartuigen die dadelijk zouden uitvaren, met hun buitengewoon hooge achtersteven en hun spitse snebben.

Nu en dan doorkliefde een snel adviesjacht de blauwe golven van den Gouden Horen.

Op de reede lagen een aantal kleine Engelsche oorlogsschepen voor anker en verder Fransche, Italiaansche en ook Duitsche handelsschepen.

En overal, werwaarts Charly den blik ook liet dwalen, verzezen de minarets en op sommige daarvan stonden de priesters nog met het gelaat naar de zon gewend en spraken met luide stem hun „Allah il Allah”.

En toen Charly Brand op het smalle balcon trad, met een ijzeren leuning omgeven, kon hij, heel in de verte, aan de overzijde van den smalen zee-arm, die Konstantinopel van Skutari scheidt, het serail zien leggen en het paleis van den Sultan.

En in het zuiden strekte zich de stad over de heuvels uit, wit en badende in zonlicht.

Het was zoo schoon en zoo verrassend, na de duisternis van gisteren bij de aankomst, dat Charly zijn oogen vochtig voelde worden.

Toen voelde hij een hand op zijn schouder en een zachte stem zeide:

— Is het niet verwonderlijk schoon en zou het geen zware misdaad zijn, wanneer wij Europeanen uit het Westen zouden willen trachten, dit sprookjesachtige Oosten naar onze eigen inzichten te hervormen? Stel je eens voor dat wij die prachtige Georgiërs in hun soepele witte gewaden, die schilderachtige Arabieren met hun Burnous, die Perzen met hun mutsen van schapenvel in een confectiepakje van 3 pond gingen steken en hun een kaashoedje op het kort geknipt haar zetten! Als ik iets te zeggen had ge-

had, dan zou ik streng verboden hebben, dat hier ooit een spoorweg of een elektrische tram zou worden aangelegd, opdat er tenminste nog een enkel hoekje in Europa zou blijven, waar poezie en schilderachtigheid ongerept zouden zijn.

Het was Raffles die deze woorden had gesproken en hij keek over Charly's schouder heen, over het plein van Top-Hane en over het blauwe water van den Gouden Horen.

Toen hernam hij weder:

— Konstantinopel ligt dichterbij dan Caïro en toch heeft de vreemdelingen-exploitatie veel minder haar stempel op deze stad gedrukt dan op het hoog geroemde „Parijs aan den Nijl”. Mijn hemel, als ik bedenk, hoe men de drieduizend jaar oude pyramiden van Caobs te kijk stelt, alsof het een kalf met vijf pooten was, hoe men daar in optocht heentrekt, gezeten op kleine paardjes of ezels, hoe de Arabische gidsen en hun helpers al die touristen omhoog sjouwen en hen tegen de groote treden van de Pyramiden opduwen, totdat zij den top bereikt hebben, al die leelijke afschuwelijke touristen in hun geruite sportpakken, hun reispetten op, hun Baedekers in hun zijzakken, hun Kodaks en hun binocles! En het touristen-rapaille smakt boterhammen en eet bananen van die meesterwerken van bouwkunst en laat de schillen, de vuile papieren achter op deze reuzen-graven der Egyptische Pharaos!

— Mijn hemel, Edward, ik geloof werkelijk dat je je boos maakt! riep Charly, half lachend, half verwonderd.

— Stel je gerust, dit is dan ook het eenige, waarom ik mij werkelijk hartgrondig boos kan maken, hernam Raffles schouderophalend.

De helft van Caïro's inwoners, is reeds volkomen bedorven door het vreemdelingenbezoek en reeds als kind wordt iedereen daar er op gedresseerd, een galop te voeren voor de vreemdelingen en vooral veel „backshisj” te verdienen, want dat woord, dat fooi beteekent, heeft hier in het Oosten een wonderklank. Overigens, ik wil ook onze Westerlingen niet sparen, het is al evenzoo in Volendam, op Marken, in Versailles en Oberammergau! Maar laten wij nu maar naar binnen gaan en eens zien wat het ontbijt oplevert.

— Wat doet Henderson?

— Hij is natuurlijk begonnen met zich te beklagen dat er geen auto is schoon te maken en nu kun je hem daarginds zien, daar bij die stalletjes, hij is bezig met een koopman te onder-

handelen over een tros heerlijke druiven.

— Ik ben benieuwd hoe hij er dat zal afbrengen!

— Beter dan je denkt! Zie maar, daar heeft hij den tros al te pakken!

Inderdaad, de reus was er in geslaagd, door middel van de vingertaal, die overal ter wereld begrepen wordt, te verklaren wat hij wenschte en den prijs vast te stellen van een overheerlijken tros druiven.

Hij keerde nu naar het hotel terug en Raffles en Charly kleedden zich verder aan en begaven zich naar de eetzaal.

Het hotel was het eigendom van een Engelschman en het was werkelijk uitstekend ingericht.

En terwijl de twee vrienden aan het ontbijt zaten, begon Charly:

— Wat zullen wij nu doen?

— Allereerst zullen wij trachten een betrouwbare en snelle auto tot onze beschikking te krijgen. Daarmee bezoeken wij dan eens de omgeving van het paleis van den Sultan en naderen dan het vrouwenverblijf zoo dicht, mogelijk. Want het spreekt vanzelf dat wij dit alles eerst zeer goed moeten kennen, alvorens wij kunnen handelen! Hier geldt het meer dan ooit, dat de kennis der plaatselijke gesteldheid de helft is van het succes.

— En als die kennis je voldoende toeschijnt?

— Ja, dan komt de groote moeilijkheid, dan moeten wij onder een of andere vermomming het paleis en later zelfs het vrouwenverblijf binnen dringen.

— Laten wij eens aannemen dat mejuffrouw Bufaletti voor haar eigen genoegen in den harem blijft — wat denk je dan te doen?

— Rechtsomkeert te maken! Als zij aan den harem de voorkeur geeft boven het vrije leven daarbuiten, dan trek ik mij natuurlijk van de zaak niets aan — en zal ik mij vergenoegen den Sultan een weinig te bestelen! De man is schrikbarend rijk!

— Is het waar dat geen van de harem vrouwen ooit een voet buiten haar gevangenis mag zetten?

— Dat is alleen aan de favorite vergund! Zij mag, maar dan zwaar gesluierd, het vrouwenverblijf en zelfs het paleis verlaten.

— Maar dan vertoeft Signora Bufaletti ook ongetwijfeld met haar eigen wil in den harem! riep Charly uit.

— Waarom denk je dat?

— Wel, omdat zij dan gelegenheid te over zal hebben, te vluchten, wanneer zij dat wil!

— Hetgeen je daar zegt, Charly, berust op een dwaling. Als ik zeg dat de favorite het vrouwenverblijf mag verlaten, dan bedoel ik daarmee, dat zij dit slechts kan doen onder gewapend begeleiding! Zij is dan minstens vergezeld door twee haremwachters, een viertal eunuchen en een paar slavinnen. Aan ontsnappen valt natuurlijk niet te denken!

— Maar als zij eens getracht had die bewakers om te koopen?

— Als zij vrij wilde zijn, zal zij dit wel gepoogd hebben, maar die poging is natuurlijk vruchteloos geweest — je kent het stelsel van onderlinge verklikkerij nog niet, dat er in zoo'n harem heerscht. De een is bevreesd voordien ander en de eunuch bezwijkt uit den aard der zaak niet zoo heel spoedig voor de verleiding van een schoone vrouw.

— Maar daar valt mij iets in, Edward!

— Laat eens hooren?

— Wij zouden kunnen afwachten tot de favorite weer op een rijtoer uitgaat, of een wandeling en dan zouden wij haar desnoods met geweld kunnen ontvoeren.

— Ik vrees dat dat voorstel wel onuitvoerbaar zal blijken, mijn waarde! hernam Raffles hoofdschuddend. Die gangen hebben alleen overdag plaats en de bewakers zouden natuurlijk direct moord en brand schreeuwen, de bevolking zou te hoop loopen en wij zouden in een moeilijk parket raken, waaruit zelfs onze eigen gezant ons niet kan redden. Je begrijpt wel dat ik hem niet dan zeer ongaarne in deze zaak zal betrekken, want de identiteit van graaf Panhurst kan niet heel veel navraag lijden! Wanneer zooiets niet slaagt, zijn de gevolgen niet te overzien! Alles goed en wel — maar ik geloof niet dat ik het avontuurlijke zoover wil drijven, een sabelhouw of een revolverkogel op te loopen, terwille van een Italiaansche jonge dame, van wie het nog moet worden uitgemaakt, of zij onvrijwillig in den harem vertoeft!

— Hoe zou het met die twee babies staan?

— Misschien heeft de Turksche vrouw die, als ik een stout beeld mag gebruiken, uit den duim gezogen, misschien ook niet!

— Vindt je niet dat het avontuurlijke er een weinig onder te lijden zal hebben, als de arme prinses, die wij willen redden, de misschien reeds corpulente mama van twee Turkjes blijkt te zijn?

— Lieve hemel, Charly — wat laat je mij schrikken! riep Raffles ontsteld uit. In geval van corpulentie komt er van de geheele zaak niets!

Het denkbeeld dat ik een dame van honderd Kilo op een paard moet tillen, doet mij ijsen. Ik moet zeggen, jij weet de ware snaar te treffen om iemand afkeerig te maken van iedere romantische onderneming! En toch ben ik boos op mijzelf, dat ik mij door dergelijke ethische en aestetische overwegingen laat beïnvloeden, want alles wel beschouwd, zal een zwaarlijvige matrone even goed lijden in gevangenschap als een bevallig persoontje, die met de elfjes in het woud zou kunnen dansen.

— Dat stem ik je volkomen toe — en toch zou geen enkele tooneelschrijver het wagen een vrouw van meer dan negentig kilo tot de heldin van zijn stuk te maken!

— Hetgeen niet belet dat zij het somtijds is! merkte Raffles droogjes op. Wij hebben hier echter met de werkelijkheid te maken, en het uiterlijk van signora Bufaletti mag natuurlijk geen gewicht in de schaal leggen — in de meest letterlijke beteekenis van het woord! Wij blijven er dus bij, dat wij allereerst de omgeving eens gaan opnemen. Haast je wat, dan beginnen wij er aanstonds aan!

De beide vrienden beëindigden haastig hun ontbijt en daarna werd Henderson geroepen.

Het drietal verliet het hotel en begaf zich allereerst naar een groote garage, eveneens door een Engelschman gedreven, daar het een Turk voorloopig niet in zal vallen, zich een dergelijke broodwinning te verschaffen, en niet zonder eenige moeite slaagden zij erin voor vrij wat geld een tamelijk goede auto te huren, hetgeen Charly Brand de verzuchting ontlokte, dat de ridders in de middeleeuwen zich misschien meer moeite gaven om gevangen gehouden prinsessen te bevrijden, maar dat het dan ook heel wat minder kostte.

Raffles echter betaalde zonder een spier van zijn gezicht te vertrekken de hooge waarborgsom, maar niet voordat hij Henderson den wagen en den motor grondig had laten onderzoeken en de reus verklaard had dat men er in ieder geval niet op den weg mee zou blijven steken, hetgeen hij in Turkije het hoogste scheen te vinden wat men daar van een auto kon vergen.

Het was alweder Raffles, die achter het stuurwiel plaats nam, want hij kende de hoofdstraten van Turkije voldoende, om geen vrees voor verdwalen behoeven te koesteren.

Hij reed over het plein van Top Hane, langs de prachtige Moskee van Mahomed en haar fraaie fontein in Arabischen stijl, en vervolgens

langs den oever van den Bosporus, den breeden zee-arm, die de verbinding tot stand brengt tusschen de Zee van Marmara en de Zwarte Zee.

Raffles liet met opzet de auto niet al te snel loopen en alle drie mannen gaven hun oogen goed den kost, want Raffles had Henderson op de hoogte gebracht van zijn voornemen en het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat de reus een lichtsprong maakte, toen hij vernam, dat men den Sultan van Turkije een kool ging stoven — dat was de grootste en beste grap, die hij zich kon verbeelden, want de herinnering aan Gallipoli zou niet zoo spoedig worden uitgewischt, de vreeselijke, moorddadige strijd op dat schiereiland, hetwelk de Engelschen tenslotte hadden moeten ontruimen, een omstandigheid, die, zooals men zich zal herinneren, reeds een jaar later aanleiding gaf tot heftige interpellaties in het Lagerhuis.

Uit dien tijd had Henderson een ingekankerden haat behouden tegen alles wat Turksch was en zelfs keek hij altijd met grimmige blikken naar de Turksche kleedjes, die hij hier en daar in het huis van Raffles vond.

De stad strekte zich over een tamelijk groote lengte uit langs den Bosporus. De auto reed nu door de Europeesche wijk, met haar fraaie, schitterend witte huizen, zooveel mogelijk in den bouwstijl van het land gehouden, haar moderne Westersche winkels, haar onvermijdelijke bioscopen en haar eigen kerken. Maar zij wisten heel goed dat vlak daarachter Pera lag, de echt Oostersche stad, waar de bevolking huisde, een stad vol schilderachtige, maar vrij smerige plekjes, kronkelende straatjes, winkeltjes, voor een schilder om te watertanden, olijfboomen, die midden op de kleine pleintjes opschoten, duizend jaar oude bronnen en fonteinen, en dan haar eigenaardige bevolking, voornamelijk uit Turken bestaande.

Zij reden nu een brug over, bereikten den anderen oever en volgden nu langzaam den weg, die naar het Serail voerde, behoorende bij het paleis van den Sultan.

Het paleis zelf besloeg een zeer groote oppervlakte, het was een kleine stad op zich zelve,

omringd door een drie meter hoogen muur, hier en daar onderbroken door uitkijktorens.

Het paleis lag op ongeveer een half uur afstand van de eigenlijke stad, maar men vond hier in de onmiddellijke nabijheid talrijke kiosken, zooals de Turken hun theeoepels noemen, en waar zij des zomers vaak plegen te verpoozen om te genieten van het heerlijke uitzicht over den Bosporus.

En dicht bij den oever moest zich, naar Raffles vernomen had, het vrouwenverblijf bevinden. Het was omgeven door een ruim plein, hetwelk aan de zijde van den zee-arm was afgesloten door een muur van meer dan drie meter hoog, welke onmiddellijk aan het water grensde en door de golfjes bespoeld werd.

Raffles bracht de auto tot staan en liet zijn blikken over deze verzameling van groote en kleine gebouwen, zuilengaanaderijen, minarets en marmeren bekkens wijden, waarin voortdurend kristal helder water klaterend neerstortte.

Ongeveer in het midden van den voornaamsten muur bevond zich een groot verguld hek, dat op het oogenblik gesloten was en aan weerskanten waarvan een soldaat op post stond, het geweer aan den voet.

Raffles nam dit alles eenigen tijd op en zeide toen zachtjes:

— Nu, de padisja wordt goed bewaakt, dat is zeker.

— Wat is een padisja voor een ding, Mylord! vroeg Henderson, reeds bij voorbaat met eenige minachting in zijn stem, daar hij niet bereid was in Turkije iets te vinden dat hem aanstond, of dat nuttig of schoon was. Is het iets kostbaars?

— Dat is de vraag, Henderson! antwoordde Raffles glimlachend. De padisja is de Grootte Heer, zijne Majesteit, kortom — de Sultan. Maar wacht eens — wat gebeurt daar nu?

— Zij openen het hek! riep Charly uit. Ik kan op de binnenplaats een paar gezadelde paarden zien staan.

Maar op dat oogenblik begonnen de soldaten voor de poort druk in hun richting te wuiven en opgewonden gebaren te maken.

Hoofdstuk V.

Onverwachte hulp.

Henderson keek een oogenblik met gefronste wenkbrauwen naar de heftig gesticuleerende soldaten en vroeg toen:

— Wat willen die aangekleede apen, Mylord? Willen zij vechten? Zal ik ze even om de ooren gaan slaan?

— Blijf, wat ik je verzoeken mag, bedaard! zeide Raffles op strengen toon. Naar het schijnt willen zij dat wij den weg vrij maken!

— Maar die is toch breed genoeg! riep Henderson verontwaardigd uit. Zouden drie Engelschen ruim baan moeten maken voor die bruine noga kerels?

— Wij zijn hier op het gebied van den Sultan! Vergeet dat niet! merkte Charly Brand op.

— Maar wat is dat nu weer? zoo viel hij zichzelf in de rede.

En zijn blik vestigde zich, langs de prachtige, zware ceders heen, naar den Bosporus, die hier ter plaatse weinig bevaren was en waar een zeer klein motorbootje te zien viel, dat dicht bij den muur van het vrouwenverblijf doelloos scheen te manoeuvreren.

Er bevond zich slechts een enkel persoon in, van wiens gelaat op dien grooten afstand weinig te zien viel, maar die een Europeaan moest zijn naar zijn kleeding en huidskleur te oordeelen.

En nu was er boven op den muur van het plein dat het vrouwenverblijf omgaf een zeer groote, geheel in het wit gekleede, bijna zwarte bewaker verschenen, die iets tegen den man in het motorbootje scheen te schreeuwen en dreigende bewegingen tegen hem maakte.

— Waarom is die man in zijn witte hansop op den muur gekomen, mijnheer Brand? informeerde Henderson nieuwsgierig. Hij zal toch niet in het water willen springen?

— Hij denkt er geen seconde aan, James! antwoordde Charly glimlachend. Hij schijnt iets tegen den man op het water te schreeuwen om hem te beduiden dat hij zich moet verwijderen.

— En daarin heeft hij gelijk! riep Raffles uit. Het is ten strengste verboden dat schepen van welken aard ook, stil liggen binnen een afstand van honderd meter van het paleis. Of om juister te zijn, van de aanlegplaats naast het vrouwenverblijf waar altijd de gala-sloep aanlegt, waarin

de Sultan plaats neemt, als hij een bezoek aan een vreemd oorlogsschip moet brengen. Zie maar — de schipper verwijdert zich al.

Inderdaad, het kleine motorbootje voer langzaam stadwaarts.

Maar nu werd de aandacht van de drie Engelschen weder op het paleis gevestigd.

De soldaten naast het hek zwaaiden nog altijd met hun armen als molenwieken en Raffles vond het geraden, een weinig met de auto uit te halen, zoodat er ruimte in overvloed bleef voor anderen om te passeeren.

En op dat oogenblik verscheen er een fraaie landauer, à la Daumont bespannen met vier paarden, schoone schimmels, met roode tuigen, die rijk met zilver waren beslagen.

Het rijtuig beschreef een sierlijken boog en kwam nu recht op het hek aan, terwijl de soldaten front maakten en het geweer presenteerden. Achter het rijtuig kwamen nog twee anderen, met twee paarden bespannen van den bok gereden en in elk waarvan een drietal mannen gezeten waren.

Daarenboven reed ter hoogte van ieder portier van den landauer een cavalierist, de karabijn aan den bandelier over de schouders, de sabel kletterend op den heup en tenslotte liepen er voor de paarden uit twee loopers in het wit gekleed met korte kniebroeken, bloote beenen, sandalen en op den zwarten krooskop een roode fez.

In de rechterhand hielden zij een korten staf van rood gelakt hout — en geen enkele Turk zou het gewaagd hebben, niet onmiddellijk gevolg te geven aan hun wenk om terzijde te gaan, want anders zouden zij op gevoelige wijze kennis gemaakt hebben met deze stokken van hard hout.

Deze jonge voorloopers werden van jongsaf getraind voor dit werk, dat hen in het minst niet scheen te vermoeien.

Zie liepen in een gelijkmatigen draf, de linker- en rechterhand vlak naast elkander en juist in den pas.

Een oogenblik later passeerde de kleine stoet.

De landauer reed tamelijk snel, maar toch niet zoo vlug of de drie Engelschen hadden de twee

vrouwen kunnen waarnemen, die achterover in de kussens leunden.

Beiden waren gesluierd en op de ouderwetsche wijze — dat wil zeggen dat er van hun gelaat niets anders te zien viel dan de oogen, de wenkbrauwen en een zeer smalle streep van het voorhoofd.

De oogen van de eene der beide vrouwen, die zeker ook de jongste was, waren groot, zwart en schitterend, maar zij hadden onmiskenbaar een melancholieke uitdrukking.

Een oogenblik hadden haar blikken en die van Raffles zich gekruist en de stoutmoedige avonturier las in die oogen, in dat onderdeel van een seconde genoeg, om hem tot handelen te doen besluiten.

Hij begreep evenwel aanstonds, dat het zelfs op dezen niet druk bezochten weg zeer gevaarlijk en zelfs roekeloos zou zijn een poging tot ontvoering te wagen. Want er waren niet minder dan dertien personen, de voorloopers en de slaven, om de gunsteling van den Sultan te bewaken — want dat zij het inderdaad was, daaraan kon natuurlijk geen oogenblik getwijfeld worden.

Aan geen enkele andere vrouw immers, zou het gegund worden, het paleis te verlaten.

De tweede vrouw, die in het rijtuig zat, was veel ouder en klaarblijkelijk een der opzichtressen van den harem.

Haar oogen waren reeds dof — en daarnaast vertoonden zich de verraderlijke rimpels van den naderenden ouderdom.

De geheele stoet was snel voorbijgereden en een oogenblik hadden de eunuchen in de volgrijtuigen een boozen blik geworpen op de drie vreemdelingen, op de „giaurs“, de ongeloofige honden, die het waagden een onbeschaamden blik te slaan op de gunsteling van den Padisjah.

Henderson keek den stoet nog even achterna en zeide toen op verontwaardigden toon:

— Hebt gij gezien, Mylord, hoe die leelijkerds met hun bleeke, bolle gezichten en hun zwarte jassen ons aankeken?

— Dat waren eunuchen, Henderson!

— Wat zijn dat, Mylord?

— Dat zijn de lieden, Henderson, aan wie de bewaking van de harem-vrouwen is opgedragen en van wie de Hooge Heer om zekere redenen geen ontrouw te duchten heeft!

Maar Henderson scheen het nog niet aanstonds te begrijpen en Charly nam hem een weinig terzijde en zeide hem op zachten toon

iets, wat den braven kerel een uitroep van afschuw en medelijden ontlokte.

Maar reeds werden de groote vergulde hekken weder gesloten en Raffles bleef besluiteloos wat te doen.

Toen hij een blik op den Bosporus wierp, zag hij, dat de kleine motorboot zich met grooten spoed stadwaarts begaf, ofschoon het vaartuigje niet hard genoeg liep, om de equipage van de Favorite te kunnen bijhouden, hetgeen toch blijkbaar zijn doel was.

— Wat drommel, wat wil die jonge man toch! mompelde Raffles halffluid.

— Hij is misschien wel verliefd op die Italiaansche jonge dame! opperde Henderson lachend.

— Je zegt dat gekscherend, Henderson — maar dat klinkt volstrekt niet zoo dwaas! hernam Raffles. Zooiets is meer voorgekomen!

— En hoe liep het dan af, Mylord? vroeg de reus nieuwsgierig.

— Onveranderlijk op een scheiding, Henderson — het hoofd van den onbeschaamde werd hem van het lichaam gescheiden! antwoordde Raffles. Het is natuurlijk de ergste misdaad de oogen te durven opheffen naar een vrouw van den Sultan!

— Wat een toestanden — wat een toestanden! riep Henderson oprecht verontwaardigd. Het is goed Mylord, dat wij de Turken het grootste gedeelte van hun grondgebied hebben afgenomen om het aan de Grieken en Serviërs te geven — al loop ik met die luidjes ook niet hard weg!

— Wat zullen wij nu doen? vroeg Charly Brand, die den landauer nog achterna keek.

— Naar de stad teruggaan, mijn waarde! antwoordde Raffles. Ik weet nu wel hoe het hier uitziet en op welke wijze wij het beste in het paleis kunnen binnendringen. Ik wilde die landauer wel eens volgen!

En Raffles voegde de daad bij het woord, liet de auto rechtsomkeert maken, en begon de equipage op tamelijk grooten afstand te volgen, teneinde de bewakers geen achterdocht in te boezemen.

De kleine stoet reed door het Serail en bereikte vervolgens Stamboul, dat wil zeggen het eigenlijke Konstantinopel.

Daar werd stil gehouden voor een grooten bazar en het was duidelijk, dat de jonge vrouw inkoop wilde gaan doen.

Maar zij deed het niet alleen — een paar der eunuchen waren eveneens uitgestegen en gingen met haar den bazar binnen.

Raffles had de auto op eenigen afstand tot staan gebracht en wachtte geduldig op wat er zou geschieden.

Meer dan een half uur verstreek, en toen pas keerde de gunsteling weder uit den bazar terug.

En zij was nauwelijks op straat of een armoedig gekleed bedelaar, met lompen behangen, baande zich een weg tusschen de eunuchen door, en vroeg met schorre stem om een aalmoes, terwijl hij de hand bevend naar de gunsteling uitstreekte.

Maar reeds waren de loopers naderbij gekomen, die dreigend hun roode staven ophieven, terwijl de eunuchen den bedelaar ruw terzijde wilden dringen.

Maar deze liet zich jammerend voor de favorite in het stof van de straat vallen, greep den zoom van haar lang kleed en trachtte zelfs haar hand te grijpen.

Op dat oogenblik werd hij ruw overeind getrokken en met stompen en slagen verdreven.

Raffles en Charly hadden niets van het kleine tafereeltje gemist.

Zij waren uitgestapt en naderbij gekomen.

— Ik ben blijde dat wij Henderson achter het stuurwiel hebben gelaten! zeide Charly op zachten toon. Onze driftige vriend zou natuurlijk niet geaarzeld hebben zijn vuisten aan het werk te zetten en die lieden in hun zwarte jassen en onnoozele gezichten op een dracht slagen te onthalen. Intusschen, het voorval schijnt de gunsteling meer te hebben aangegrepen dan het verdient. Zij is er geheel en al van ontdaan!

— Dat verwondert mij niet zoo erg — de bedelaar heeft haar zoeven een klein briefje in de handen gedrukt! zeide Raffles. Ga hem na en overtuig je waar hij blijft; wij wachten in het hotel des Anglais, daar kun je mij zeggen wat je ontdekt hebt.

— Ben je zeker van wat je daar zegt, Edward! Ik heb niets gezien.

— De bewakers gelukkig ook niet! Het zou de arme vrouw slecht kunnen vergaan, als het mocht uitlekken dat zij in verbinding staat met iemand buiten het vrouwenverblijf, al is zij honderd maal de gunsteling. De Hooge Heer gekscheert niet met zulke dingen. Gelukkig zijn de zeden thans een weinig verzacht, maar de vader van den tegenwoordigen heerscher ontzag zich volstrekt niet dames die zijn ongenoegen hadden opgewekt een kopje kleiner te laten maken, of in het allergunstige geval een paar dozijn zweepslagen te doen geven.

— Lief land! mompelde Charly.

— Mijn waarde — Turkije had al veel langer geleden uit Europa verwijderd moeten worden! Het is een prachtig, het is een schilderachtig, het is een romantisch land, alles wat je wilt, maar het behoort onder de beschaafde naties niet thuis.

Maar haast je nu, de bedelaar wil zich verwijderen. Wacht echter nog even totdat de gunsteling is heengegaan.

De jonge vrouw was weer in de equipage gestegen en toen zij zich neerzette, wierp zij nog een vluchtigen blik op den bedelaar, die in een gebukte houding stond en zijn pijnlijke ledematen wreef, getroffen door de harde stooten der voorloopers.

De stoet stelde zich weer op, nadat de winkelbedienden verscheidene pakjes in het rijtuig hadden gelegd en verdween terwijl de omstanders eerbiedig terzijde op de voetpaden bleven staan.

Raffles en Charly knikten elkander even toe en de jonge man begon den bedelaar zoo onopvallend als het maar kon te volgen, terwijl Raffles nog even op dezelfde plek bleef staan en toen zijn auto ging opzoeken, welke door Henderson bewaakt werd, die als een wrekende God achter het stuurwiel zat, bereid om bij de minste aanleiding iederen Turk, die het voertuig te na kwam, een draai om de ooren te geven.

Raffles nam dadelijk weder achter het stuurwiel plaats en reed naar het hotel des Anglais, waar de wagen gestald werd.

Het was toen omstreeks een uur in den middag.

Raffles moest alleen lunchen, want hij begreep wel dat Charly niet zoo spoedig zou terugkeeren.

En hij liet zijn gedachten gaan over hetgeen hij zoeven had gezien.

Dat stond wel bij hem vast — de man, die het briefje zoo behendig in de kleine hand van de favorite had weten te moffelen — had zich vermomd — hij kon geen echte bedelaar zijn.

En even duidelijk was het, dat hij de jonge vrouw moest kennen en dat ook zij hem kende, al hadden zij hun rol zeer goed gespeeld.

En Raffles bracht een en ander in verband met de verschijning van het kleine bootje, aan den voet van den muur, die het vrouwenverblijf omgaf.

Dat bootje was daar zeker niet bij toeval geweest.

Het was duidelijk, dat het daar met een bepaald doel was en dat de man, die er zich in bevond, slechts met tegenzin de plek verliet, toen

de eunuch dreigend boven den muur was verschenen.

Was het een jonge man?

Het was wel waarschijnlijk!

Was hij een Turk of een Westerling?

Dat was moeilijk te zien geweest op dien verren afstand.

Was het mogelijk, dat hij handelde in opdracht van Bufaletti?

Dat was al heel onwaarschijnlijk, daar de Italiaan in dat geval Raffles toch zeker wel zou hebben ingelicht.

De jonge man handelde dus geheel voor eigen rekening, om het zoo uit te drukken.

En dat hij de favorite kende, dat bleek voldoende uit de omstandigheid, dat hij haar een briefje in de handen kon drukken zonder dat zij aanstonds haar bewakers waarschuwde.

Hoe had hij haar leeren kennen?

Dat kon alleen geschied zijn, wanneer zij, door de eunuchen bewaakt, een tocht door de stad maakte — het was dus zeer goed denkbaar, dat de jongelieden nog geen enkel woord met elkander hadden kunnen wisselen.

Kende hij haar soms van vroeger?

Ook daarmede zou Raffles rekening moeten houden.

Hij dacht nog over dit alles na, toen hij zijn eenzame lunch reeds lang beëindigd had en zich naar de leeszaal van het hotel had begeven, teneinde zich daar den tijd van het wachten te bekorten, met behulp van de groote hoeveelheid dagbladen en tijdschriften in allerlei talen, welke hij daar vond.

Er moest nog ruim een uur verlopen, alvorens Charly weder terugkeerde.

Ook de jonge man wist zijn gelaatsuitdrukking meestal zeer goed te beheerschen, maar toch had het scherpe oog van Raffles reeds spoedig aan enkele kleinigheden ontdekt, dat Brand geslaagd was in zijn pogingen om het verblijf van den bedelaar te ontdekken.

Hij ging op Raffles toe, die zijn tijdschrift weglegde en hem de hand toestak, met de vraag:

— Ben je geslaagd? Maar wat vraag ik, men behoeft maar naar het schitteren van je oogen te zien!

— Ik heb inderdaad kunnen nagaan, waar dat geheimzinnige personage verblijf houdt! gaf Charly ten antwoord. Hij woont in een huis in Pera, als men tenminste dien naam mag geven aan een oud krot dat op invallen staat, in een armoedige buurt, waar het voor vreemdelingen

niet geraden zal zijn, zich na het vallen van den avond te wagen. Het krioelt er van verdacht uitziende kerels die de greep van hun kromme dolken streelen, alsof zij verlangend zijn, er zich van te bedienen.

— Wat ons natuurlijk niet zal beletten, om daar zoo spoedig mogelijk eens een kijkje te gaan nemen! hernam Raffles bedaard. Ik dank je voor de moeite, die je je gegeven hebt, Charly en mij dunkt dat wij maar aanstonds eens moeten trachten met dien zoogenaamden bedelaar in verbinding te komen!

— Wat verwacht je daar wel van?

— Wel, misschien kan hij ons kostbare hulp bieden! Hij zal heel wat meer weten van de inrichting van het vrouwenverblijf dan wij, denk ik zoo en hij wordt gedreven door de krachtigste drijfveer, welke de mensch kent, de liefde!

— Hoe weet je dat het liefde is?

— Omdat hij de jonge vrouw een briefje in de hand drukte! Briefjes en liefde, ten minste wanneer de eerste in het geheim moeten overhandigd worden, zijn onafscheidelijk van elkaar, overigens, ik hoop het uit den mond van den zoogenaamden bedelaar zelf te vernemen!

— Maar als hij nu werkelijk eens een bedelaar was en handelde voor een derde?

— Dan kan hij ons met dien derden in verbinding stellen. Maar ik geloof niet dat het zoo is. Hij speelde de rol van een ouden bedelaar, maar hij was geen al te goed acteur en hij had de bewegingen van zijn lichaam niet al te goed in bedwang. Welnu, het waren de bewegingen van een krachtig en zeer jong man.

— Geloof je dat het dezelfde was, dien wij in het motorbootje gezien hebben?

— Daarvan ben ik overtuigd!

— Maar kan hij dan wel op die plek geweest zijn, vermomd en wel, nauwelijks anderhalf uur later, dan toen wij hem bij het vrouwenverblijf zagen?

— Dat is zeer goed mogelijk, als hij zich een weinig gehaast heeft. De motorboot was zeer snel en hij kan er Pera binnen twintig minuten mede bereikt hebben. De vermomming leek mij ook niet al te grondig en hij heeft zich blijkbaar gehaast. Maar nu genoeg gepraat, laten wij op weg gaan!

— Veronderstel dat hij weder is uitgegaan?

— Dan wachten wij op hem!

— Zooal wij thans zijn?

— Waarom niet? Er zijn hier immers vol-

strekt geen menschen, die ons kennen en te Pera zeker niet.

— Nu, ik ben tot je dienst. Zullen wij Henderson meenemen?

— Roep hem maar, het zal den braven kerel plezier doen, Pera eens te zien en zich een weinig te vertreden!

Henderson werd dus gehaald en hij toonde zich inderdaad zeer verheugd, eens een kijkje te kunnen nemen in de eigenlijke volksbuurt van Konstantinopel.

Er werd een rijtuig besteld en dit bracht de drie mannen tot aan de grens van Pera, waar Raffles en zijn beide metgezellen uitstapten, want ten eerste werden de straten zeer smal en dan waren zij zoo ellendig geplaveid, dat een rit in een huurrijtuig over die ongelijke keien een ware marteling zou worden.

Charly bleek den weg goed te hebben onthouden en zonder eenige aarzeling bracht hij Raffles en Henderson langs een aantal onzegbaar smerige straatjes en steegjes naar een bouwvallig huis, dat zeker alleen genade had kunnen vinden in de oogen van een schilder.

Het helde sterk voorover en scheen zich slechts door een wonder in evenwicht te kunnen houden.

Het was geheel uit hout opgetrokken en de vensters waren zoo klein, dat men zich afvroeg, hoe het daarbinnen in het huis wel moest uitzien.

Het had slechts een enkele verdieping en men bereikte deze langs een uitwendige trap, die van de straat voerde naar een soort smalle gaanderij, waarvan een deur toegang gaf tot het inwendige van het huis.

Op een twintigtal meters was Charly stil blijven staan en zeide nu, met het hoofd in de richting van de trap wijzend:

— Daar langs is hij naar boven gegaan!

— Dan zullen wij dien zelfden weg volgen! zeide Raffles.

En de drie mannen gingen verder, tot zij het vervallen huis bereikt hadden.

Vele mannen, groot, gebruind en met sombere gelaatstrekken, een weinig beter dan in vodden gekleed, wierpen hen blikken vol argwaan en vijandschap toe, want zij hadden aanstonds Engelschen herkend in de drie vreemdelingen en alles wat goed gekleed was wekte in deze buurt woede en haat op.

Maar Raffles stoorde zich al heel weinig aan die sombere blikken, maar begon de krakende trap te beklimmen, die naar het kleine houten balkon voerde.

Henderson keek niet zonder achterdocht naar de uitgesleten treden en vroeg toen:

— Geloofst gij dat dat ding mij zal houden, Mylord? Zou het wel sterk genoeg zijn om mijn gewicht te kunnen dragen?

— Daarover kan ik pas oordeelen als je boven bent, Henderson! antwoordde Raffles bedaard. Probeer het maar eens en blijf zoo dicht mogelijk bij den muur — daar lijken mij de treden nog het sterkst.

En voorzichtig begon Henderson zijn negentig kilo naar boven te dragen, terwijl de trap onheilspellend kraakte.

Toen hij op het portaalje stond; zeide hij glimlachend:

— Ze heeft het gehouden, Mylord!

— Dat bewijst dan, Henderson, dat zij sterk genoeg was! Kom, Brand, haast je wat!

De jonge man stond nog aan den voet van de trap en keek met gespannen aandacht naar een man, die aan de overzijde van de smalle straat op nauwelijks tien meter afstand, met gekruiste armen leunde tegen den houten pilaar, die een klein balkon steunde en die zijn blikken strak gevestigd scheen te houden op de drie Europeanen.

Hij droeg een zeer wijde kniebroek, gele schoenen met naar boven wijzende punten, en slobkousen van grijs linnen, die met kleine zilveren knoopjes waren dichtgemaakt.

Zijn bovenlijf was gestoken in een zeer kort buis, waarvan de naden met gouddraad geborduurd waren, over een tamelijk vuil wit linnen hemd.

Een breede gordel van roode stof, waarin een lange, kromme dolk stak en een eigenaardig gevouwen hoofddoek voltooiden zijn gewaad.

De man kon nog niet oud zijn, ofschoon zijn eerste jeugd reeds voorbij was, en in zijn gebruind gelaat schitterden twee koolzwarte oogen.

— Waar wacht je nu eigenlijk op, Brand? vroeg Raffles ongeduldig, toen Charly nog altijd aan den voet van de trap bleef staan.

— Ik kom aanstonds bij je — neem mij niet kwalijk! En Charly begon haastig de trap te beklimmen.

— Waar keek je toch zoo naar? vroeg Raffles toen de jonge man naast hem stond.

— Naar dien kerel daar, met zijn doordringende zwarte oogen, die daar tegen dien houten pilaar leunt, en nu net doet alsof hij van den prins geen kwaad weet?

— Wat is er voor bijzonders aan dien man?

— Niets anders dan dat ik hem vandaag al een paar malen gezien heb! De eerste keer bij de ontmoeting met den bedelaar — de tweede keer toen ik dit huis een paar uren geleden genaderd was en mij weder wilde verwijderen, na mij te hebben overtuigd dat de bedelaar hier binnen was gegaan!

Raffles fronste de wenkbrauwen en scheen onaangenaam getroffen te zijn door deze mededeeling.

- Vergis je je niet? vroeg hij toen.
- Neen, ik ben zeker van mijn zaak!
- Het is dus dezelfde man?

— Daaraan valt niet te twifelen; het is hetzelfde gezicht, het zijn dezelfde zwarte oogen, het is dezelfde kleeding!

— Dat is onaangenaam! Dan heeft die man ons dadelijk gewantrouwd — hij is misschien wel een spion — want daar wemelt het hier van! Wellicht heeft hij ook iets gezien van het overhandigen van het briefje en is hij hem hierheen gevolgd. Nu, het kwaad is niet meer te herstellen, laat het ons alleen tot een weinig voorzichtigheid manen!

En Raffles opende de deur en ging binnen, gevolgd door Henderson en Charly Brand.

Zij bevonden zich in een donkere smalle gang, die, behalve door de deur, wanneer deze openstond, alleen maar licht ontving door een klein,

rond raampje aan de tegenovergestelde zijde, en dat zich dus aan de achterzijde van het huis moest bevinden.

Maar reeds ging er een deur open en op den drempel van een tamelijk groot vertrek verscheen de bedelaar, die de drie vreemde bezoekers verwonderd aankeek en onbewegelijk op dezelfde plek bleef staan, blijkbaar niet begrijpend, wat hij van deze indringers moest denken.

Raffles keek den man een oogenblik onderzoekend aan, strekte toen snel zijn hand uit en trok met een vlugge beweging een grijze pruik van het hoofd van den bedelaar.

Deze slaakte een kreet van woede en greep naar het voorwerp, terwijl hij Raffles met zijn schitterende zwarte oogen aankeek, maar deze hief met een kalmeerend gebaar de hand op en zeide in het Italiaansch:

— Het was misschien niet zeer beleefd, Signor, maar dat moet gij mij maar vergeven, ik wilde u aanstonds de overtuiging geven dat het volstrekt geen doel heeft u voor ons te verbergen die niets anders willen zijn dan uw vrienden. Wanneer u ons maar even binnen laat zullen wij u spoedig overtuigen dat onze wegen evenwijdig loopen en dat wij hetzelfde doel nastreven en dat dit doel te vinden is in het vrouwenverblijf van het paleis van den Sultan!

Zorg er voor altijd bij de hand
te hebben
Cigaretten J. v. K.

Hoofdstuk VI.

Liefde en geld!

Een oogenblik sprak de gewaande bedelaar geen woord en hij bleef nog altijd doodstil op den drempel van het vertrek staan.

Maar plotseling greep hij Raffles bij zijn jaspand en trok hem het vertrek binnen, waar Henderson en Brand volgden.

De zoogenaamde bedelaar was blijkbaar zeer opgewonden en zijn stem had een heeschen klank, toen hij eveneens in het Italiaansch op zachten toon zeide:

— Wat beteekent dat, mijnheer? Wie zijt gij? Hoe hebt gij mijn spoor gevonden? wat be-

teekenen die woorden, welke gij zooeven spraakt?

— Dat is in enkele woorden te beantwoorden, waarde heer! antwoordde Raffles. Wie wij zijn — daarop kan ik u thans nog geen antwoord geven, maar dat zult gij wel spoedig genoeg merken. Laat het u voldoende zijn, als ik u zeg, dat wij mijnheer Bufaletti zeer goed kennen en dat wij van hem de machtiging hebben gekregen, onderzoek te doen naar het verblijf van zijn dochter. Het is ons bekend dat zij in het vrouwenverblijf vertoeft van den Sultan en het is ons doel, haar daaruit te bevrijden — voorop gesteld natuurlijk,

dat dit plan bij haar zelve in goede aarde zal vallen. Wij zijn sedert gisteren hier, vandaag doorzochten wij de buurt van het vrouwenverblijf, het toeval was ons gunstig en wij zagen de favorite uitrijden. Tevens echter ontwaarden wij op den Bosporus een kleine motorboot, waarin zich een jonge man bevond, die door een der eunuchen verjaagd werd.

Omstreeks een uur later zagen wij de gunsteling terug, toen zij uit een der bazars trad en wij waren er getuigen van, hoe een bedelaar zich voor haar op den vloer wierp en haar tersluiks een briefje in de handen duwde. Wij zijn hem gevolgd, in de hoop, dat hij ons zou willen toestaan, met hem samen te werken, daar wij wel begrepen dat het er ook hem om te doen was, mejuffrouw Bufaletti te bevrijden.

De gewaande bedelaar had met de grootste aandacht toegeluisterd en begon nu:

— Gij zijt in ieder geval Europeaan?

— Engelschen!

— Dan kan ik van u ook niet denken, dat gij een beklagenswaardigen Italiaan, die Gita Bufaletti reeds als knaap heeft liefgehad zult willen benadeelen.

— Daaraan denken wij niet — wij verlangen u slechts te helpen! antwoordde Raffles op ernstigen toon. Wilt gij mij uw naam zeggen?

— Ik heet Armando Bonelli! Ik ben afkomstig uit Turijn en reeds als knaap van vijftien jaar was ik de speelkameraad van Gita, die toen negen jaar was! Later veranderde die vriendschap in liefde — en toen kwam het verschrikkelijke bericht van de Ancona, hetwelk mij bijna krankzinnig maakte. Maar eenige maanden geleden las ik in een onzer bladen het bericht hetwelk ook gij zult hebben gelezen en dat er melding van maakte, dat zij als door een wonder gered was en als slavine verkocht! Het was een verschrikkelijke slag — en toch zij leefde en gij moogt er over denken, zooals gij wilt, maar het heeft mijn liefde voor haar niet bekoeld. En ik besloot alles in het werk te stellen om haar te bevrijden.

— Mag ik u vragen of gij dat hebt medegedeeld aan den vader van de jonge dame?

— Neen. Ik heb er hem onkundig van gelaten. Wanneer ik er in ware geslaagd, haar te bevrijden, zou het mij een vreugde zijn geweest, haar weder in zijn armen te voeren!

— Gelooft gij, dat gij had kunnen slagen?

De jonge Italiaan antwoordde niet dadelijk, maar de diepe zucht, die hem ontsnapte sprak

een duidelijke taal, waarvan de beteekenis maar al te duidelijk was.

Na eenige oogenblikken zeide hij:

— Ik wil niet ontkennen, mijnheer, dat mijn pogingen tot dusverre slechts geringen voortgang hebben gemaakt. Het is waar, ik ben er ten slotte in geslaagd, mij in verbinding te stellen met Gita — maar dat is dan ook alles. Eenmaal heb ik haar een briefje in handen weten te spelen, waarin ik haar mededeelde, dat ik mij zou vermommen als bedelaar, teneinde aldus met meer kans van slagen te kunnen handelen.

— En weet gij zeker, dat gij bij dat alles niet bespied zijt geworden?

— Dat verhoede de hemel, mijnheer! riep Bonelli verschrikt uit. Ik weet niet of gij op de hoogte zijt van de toestanden die hier te Constantinopel heerschen, maar wanneer dat niet het geval mocht zijn, dan wil ik u wel zeggen, dat het hier nog altijd levensgevaarlijk is, zich den toorn op den hals te halen van den Sultan of van de onder zijn bevelen staande, hooggeplaatste beambten. Na de revolutie mogen de jonge Turken de teugels dan in handen hebben genomen — de toestanden zijn er weinig op verbeterd en nog altijd bestaat er hier een stelsel van spionage, van onderlinge verklikkerij, dat volstrekt niet behoeft onder te doen voor datgene, hetwelk tijdens het Czaristische regime in Rusland bestond. Sluipmoord is hier aan de orde van den dag en de daders blijven onvindbaar, als de Padijsjah niet wil dat zij gevonden worden.

— Dan zult gij zeer voorzichtig moeten zijn, mijnheer Bonelli! zeide Raffles op ernstigen toon. Aan de overzijde van de straat staat een man, die een mijner vrienden gevolgd is en ook u, hebt gij hier geen plek vanwaar gij ongezien naar buiten kunt kijken?

Zonder te antwoorden liep de Italiaan de gang in en keek eenige seconden door een kleine spleet in de buitendeur.

Hij keerde bijna onmiddellijk terug en zeide op verschrikten toon:

— Dat is een van de paleisspionnen. Ik ken hem wel — ik heb hem reeds eenige malen op mijn pad ontmoet — en hij is een zeer gevaarlijk man, die er niet voor terugdeinst, zelfs den krommen dolk te hanteeren, die in zijn gordel steekt.

— Hoe is zijn naam?

— Hassan Husni! Hij is een van de vertrouwden van den Sultan en een van diens meest verknochte dienaars.

— Dan zou ik u den raad willen geven, u voor dien Hassan Husni in acht te nemen! her-
nam Raffles. En zeg mij, nu eens — bevat het
krantenbericht waarheid, waar het spreekt van
de twee kinderen, welke Bufaletti bij den Sultan
zou hebben?

— Het bericht is waar — maar de beide
kinderen zijn, toen zij nauwelijks een jaar oud
waren, door de griep weggemaaid! Maar laat
ik er dadelijk aan toevoegen, dat het in mijn
gevoelens jegens Gita volstrekt geen verandering
zou hebben gebracht, ook al hadden die kinderen
geleefd!

— Ik behoef zeker niet meer te vragen of zij
tegen haar zin in den harem verblijft.

— Zij lijdt er meer dan ik u zeggen kan!
Reeds tweemaal heeft zij een poging tot ont-
vluchting gewaagd en beide keeren is die poging
jammerlijk mislukt — degene die uit den harem
ontvlucht, wordt aanstonds vogelvrij verklaard
en iedere Turk acht het zich ten plicht er het
zijne toe bij te dragen, haar weder naar die ge-
vangenis terug te voeren.

— Natuurlijk behoeft gij mij niet te antwoor-
den op de vraag, die ik u thans ga stellen,
mijnheer Bonelli — maar het ware toch goed,
als ik wist, wat gij aan Gita Bufaletti hebt
medegedeeld in het briefje, hetwelk gij haar
eenige uren geleden in de handen hebt weten
te spelen.

Een oogenblik scheen de jonge Italiaan te
aarzelen.

Hij keek Raffles met een onderzoekenden blik
aan en scheen zijn oogen tot in zijn ziel te
willen boren.

Raffles scheen zijn gedachten te raden en zeide:

— Gij kunt mij vertrouwen. Ik behoef den
inhoud van dat briefje niet te weten.

Maar eensklaps barstte Bonelli uit:

— Ik vertrouw u! Welk voordeel zoudt gij,
een Europeaan, er wel bij hebben een armen
Italiaan als ik ben, te bedriegen. Ik maakte in
dat briefje een afspraak met haar om haar mor-
gen, als zij weder uitreed, te ontvoeren, met
behulp van een auto, die ik gereed zou houden
bij den grooten bazar, waar zij meestal haar
inkopen doet.

— Hadt gij dat geheel alleen willen doen?
vroeg Raffles hoofdschuddend. Dat plan was
natuurlijk mislukt. Bedenk toch eens — wat had
gij op klaarlichten dag wel kunnen uitrichten
tegen dat geheele gevolg van tien of veertien
personen? En laten wij zelfs eens aannemen,

dat gij er in geslaagd zoudt zijn de jonge vrouw
in de auto te krijgen en met haar weg te rijden!
Denkt gij dat gij heel ver met haar zoudt zijn
gekomen? Wel — gij zoudt de grens van de
stad niet eens bereikt hebben! Naar alle kanten
zou men onmiddellijk telegrafische berichten
hebben gezonden en gij zoudt zijn achterhaald,
alvorens gij het Turksche grondgebied had kun-
nen verlaten! Maar gij zoudt haar zelfs niet in
de auto kunnen brengen, daarvan ben ik vast
overtuigd!

Bonelli boog bedroefd het hoofd en zeide toen
op zachten toon:

— Ik heb die opmerkingen ook reeds tegen
mijzelf gemaakt, maar ik wilde het er op wagen!
Wij hebben elkander zoo lief en zij keurde mijn
pogingen goed.

— Geloofst gij niet, dat de Sultan verplicht
zou zijn, Gita Bufaletti uit te leveren, wanneer
uw regeering er op aandrong?

— Hij zou er niet aan denken! antwoordde
Bonelli schouderophalend. En wie zou er hem
ook toe kunnen dwingen. Hij weet maar al te
goed dat geen enkele regeering het er thans op zou
wagen, geweld toe te passen? En al is zij een
Italiaan — zij behoort tot den harem volgens de
Turksche wetten en Italië zal het niet aandurven,
op die wetten inbreuk te maken, of een poging te
doen, ze door de Turken zelve te doen schenden.

— Daarvoor vreesde ik ook reeds! antwoordde
Raffles. Welnu, dan blijft er ons niets anders
over dan tot list onze toevlucht te nemen!

Hij naderde den Italiaan wat dicht en vroeg
op zachten toon:

— Kunnen wij hier niet beluisterd worden?

— Onmogelijk, als wij wat zacht praten. Mijn
buren zijn allen kooplieden en zijn thans niet
aanwezig.

— Luister dan! Kent gij eenigszins de in-
richting van het paleis en het vrouwenverblijf?

— Een weinig!

— Wordt de harem des nachts bewaakt?

— Natuurlijk!

— Door hoeveel personen?

— Er zijn vier wakers — twee bij den hoofd-
ingang en twee bij den ingang, die van het
paleis rechtstreeks toegang geeft tot het verblijf
van de vrouwen. Maar bovendien zijn er nog
twee mannen, die de wacht houden aan den
voet van den muur, aan den Bosporus, waar gij
mij vanmiddag hebt gezien.

— Worden die wakers afgelost?

— Niet voor zes uur in den morgen!

— Slapen de vrouwen allen bijeen?

— Ja, in een zaal, met uitzondering van de gunsteling, die een afzonderlijk slaapvertrek heeft!

— Kent gij de ligging daarvan.

— Ja, het is gelegen op de eerste en eenige verdieping van het vrouwenverblijf en van die smalle vensters uit heeft men een heerlijk gezicht op de Bosporus!

— Zijn die vensters van buiten af te bereiken?

— Niet anders dan met behulp van een ladder...

— Of bijvoorbeeld van een knoepentouw met een stevige haak, liet nu de stem van Henderson zich hooren, die wel heel weinig Italiaansch kende, maar de laatste vragen en antwoorden tamelijk wel had begrepen.

— Hoe staat het vrouwenverblijf in verbinding met het paleis?

— Door een lange, overdekte gang.

— Heeft die gang vensters?

— Ja, drie, die op de binnenplaats uitzien, maar zij zijn allen voorzien van stevige tralies, zoo dik als mijn arm.

— Uw inlichtingen zijn zeer duidelijk! Wij zullen eens zien waartoe zij ons voeren! Morgenavond moeten wij aan het werk gaan!

— Gij wilt mij dus inderdaad uw hulp bieden? vroeg Bonelli, terwijl hij de hand van Raffles greep en haar drukte of hij deze wilde verbrijzelen. Maar zeg mij dan toch wie gij zijt? Wat kan u toch wel bewogen hebben, aldus uw leven in gevaar te brengen voor een man, die u nog weinige uren geleden geheel onbekend was?

— Laten wij aannemen dat het onze zucht naar avonturen is! antwoordde Raffles. En wie wij zijn — ik beloof u dat ik het u zal zeggen, als alles gedaan is. Want wij — mijn makkers en ik, hebben daarginds nog andere dingen te doen, dan alleen Gita Bufaletti te redden! Den aard van die werkzaamheden zult gij later wel leeren kennen. Neen — gij behoeft niet zoo verschrikt te kijken! Wij beramen volstrekt geen aanslag op iemands leven! en ik verzeker u plechtig, dat het mij persoonlijk onverschillig is of Turkije geregeerd wordt door Selim, of door zijn bloeddorstigen vader! Maar als het nog eenigszins mogelijk is, moeten wij de jonge vrouw waarschuwen, opdat zij zich kan gereed houden. Dat moet echter op zoodanige wijze geschieden, dat er van die waarschuwing volstrekt niets gemerkt wordt, anders zouden onze plannen in duigen vallen.

Maar Hassan Husni?

— Wil ik hem even den hals gaan om-draaien? stelde Henderson voor en reeds deed hij een stap naar de deur.

Maar een enkele blik van Raffles was voldoende om den grimmigen reus tot rede te brengen.

— Vooral geen overijling James! zeide Raffles op korten toon en in het Engelsch. Jou drift zou misschien alles kunnen bederven! Bedenk dat wij hier in Konstantinopel zijn en dat je al heel spoedig een Yatagan tusschen de ribben hebt! Wij zullen dien mijnheer Hassan wel van ons spoor brengen — laat dat maar aan mij over.

Raffles verzonk een oogenblik in nadenken en vervolgde toen:

— Hoeveel personen kan de motorboot dragen, waarin wij u heden gezien hebben?

— Hoogstens drie of vier! Het is eigenlijk niet meer dan een sloep.

— Dan zullen wij ons van een ander vaartuig moeten voorzien! hernam Raffles.

En eensklaps begonnen zijn oogen te schitteren.

Hij wendde zich tot Charly en zeide op levendigen toon, terwijl hij zich opnieuw van de Engelsche taal bediende:

— Je begeeft je onmiddellijk met de eerste de beste gelegenheid naar Alexandrië — er gaat juist een mailboot, en je neemt Henderson met je mee! De reis duurt bijna twee volle dagen en wij zullen dus de bevrijdingspoging moeten uitstellen. Maar dat deert ons niet, want onze kansen zullen des te beter komen te staan. Mijn duikboot „De Dolfijn” ligt nog steeds op dezelfde verborgen plek op de Afrikaansche kust en je kunt haar gemakkelijk met Henderson's hulp hierheen overbrengen. Ik verwacht je over vier dagen weder terug en ik zal je zeer nauwkeurig het punt van samenkomst opgeven. Daar het echter niet onmogelijk is dat men je zal volgen, druk ik je de grootste voorzichtigheid op het hart, houdt je oogen en je ooren goed open en draag in ieder geval zorg, dat men je niet kan volgen naar de schuilplaats waar mijn duikboot zich bevindt, want het zou mij zeer benadeelen, als men die verborgen plek te weten kwam!

— Wanneer vertrekt die boot?

— Over drie uren! Ik zal jullie er zelf heen-brengen!

Hij wendde zich tot den jongen Italiaan en zeide glimlachend:

— Verschoon mij, dat ik met mijn landge-nooten Engelsch heb gesproken! Ik heb een

plannetje met hen besproken dat moet slagen, maar waardoor wij ons voornemen nog een viertal dagen zullen uitstellen. Wanneer gij in dat uitstel toestemt, voorspel ik u, dat wij zullen slagen!

Een oogenblik was er een trek van teleurstelling over het gelaat van Bonelli gegleden en toen vatte hij de hand van Raffles en zeide aangedaan:

— Ik ben overtuigd dat gij het goed met mij meent, mijnheer! Ik voeg mij naar uw besluiten en stem in het uitstel toe!

— Dan zullen wij maar aanstonds tot handelen overgaan! hernam Raffles op levendigen toon. Heeft dit huis nog een tweeden uitgang?

— Neen, helaas!

— Dat is jammer — want dan zullen wij dien mijnheer Husni nog niet kunnen ontloopen. Nu hij is knap, als hij ons spoor weet terug te vinden! Wat u betreft, mijn waarde heer Bonelli, gij blijft rustig thuis en wacht tot ik u vanavond weder kom bezoeken om onze verdere plannen te bespreken. Wat mijn twee vrienden betreft, gij zult hen pas over vier dagen terugzien.

Nog een krachtigen handdruk en daarop verlieten de drie Engelschen het bouwvallige huis en begaven zich snel naar de aanlegplaats van de stoombootmaatschappij, alweder een Engelsche, die een geregelden dienst op Alexandrië onderhield, een der voornaamste havenplaatsen van Egypte.

En weliswaar hadden zij zoo spoedig mogelijk een huurrijtuig genomen, maar toen zij aan de aanlegplaats kwamen, was daar ook Hassan Husni, die hen met een boosaardigen glimlach scheen aan te staren.

Vier dagen later, omstreeks half een in den nacht, stonden twee mannen aan het uiterste einde van de kade, die langs de Bosporus loopt en waarin zij zich door een kaik hadden laten brengen, die dadelijk weder was teruggekeerd.

De kade ging aan het einde over in een smallen landweg en ook dezen volgden de twee mannen over tamelijk verren afstand.

Het waren John Raffles en Armando Bonelli.

Het was hier zoo duister, dat men nauwelijks een hand voor oogen kon zien, maar de Gentleman Inbreker, die oogen als een kat scheen te hebben, had den jongen Italiaan bij de hand genomen en voerde hem met zich mede.

De zeearm was op deze plek zoo goed als verlaten en slechts hier en daar ontwaarde men

de donkere vormen van schepen, die voor anker lagen.

En altijd verder bracht Raffles den Italiaan, tot hij eindelijk stilhield op een punt, waar de Bosporus een flauwe bocht maakte.

De weg steeg hier vrij aanzienlijk en toen de twee mannen den top van den heuvel bereikt hadden, waarover hij voerde, zeide Bonelli verwonderd:

— Maar mijnheer — waarom hebt gij mij toch hier gebracht? Is het hier waar gij uw vrienden zult ontmoeten?

— Zoo is het inderdaad, mijnheer Bonelli! antwoordde Raffles glimlachend.

— Maar van welken kant komen zij dan toch wel? Hoe zult gij hen kunnen zien aankomen?

— Zij komen van den Bosporus!

— Met een vaartuig dus?

— Zoo is het! Maar stil, zie daar eens... daar zijn ze al!

Bonelli keek scherp uit in de duisternis en op eenigen afstand ontwaarde hij een groen licht, dat met onregelmatige tusschenpoozen uitdoofde.

— Zijn ze dat? vroeg hij op zachten, verbaasden toon.

— Ja en zij geven mij seinen! Zie het groene licht nadert al!

Inderdaad, het licht kwam naderbij en naderde den oever.

— Maar ik zie in het geheel geen schip! riep Bonelli verwonderd.

— Dat is ook niet zoo verwonderlijk, het vaart onder water! antwoordde Raffles glimlachend. Maar kom, laten wij naar den oever gaan, ik geloof dat mijn duikboot reeds heeft aangelegd. Maar voor wij verder gaan, mijnheer Bonelli, een enkel woord met u. Ik bied u mijn diensten aan in een voor u zeer belangrijke zaak en ik vraag u daarvoor geen enkele belooning, maar gij verplicht u dan ook, mij thans geen vragen meer te stellen aangaande den aard van mijn schip en ook geen pogingen te doen, om het te onderzoeken! Over eenige uren zult gij de redenen begrijpen, waarom ik u dit verzoek doe en gij zult ze billijken, daar ben ik zeker van!

— Ik zal niet onbescheiden zijn, mijnheer! antwoordde de Italiaan eenvoudig. Is u dat voldoende?

— Meer dan voldoende en kom nu snel mede, wij moeten ons inschepen!

Zij verlieten den gebaanden weg en daalden langs een der hellingen van den heuvel af, naar

den steenachtigen oever, waar thans volstrekt niets te zien viel, want de maan hield zich dien nacht schuil.

Maar Raffles had zijn zaklantaarn te voorschijn gehaald en een oogenblik later scheen de lamp te knipoogen in de duisternis, welk sein onmiddellijk weder beantwoord werd door het groene licht.

Er klonk een metaalachtig geluid en toen scheen er een gedaante regelrecht uit het water op te rijzen.

Een smalle loopplank werd naar den oever geschoven en Raffles begaf zich er op, nam Bonelli bij de hand, terwijl hij de plank met zijn lantaarn verlichtte.

Beiden daalden door een rond gat in den lagen toren in het binnenste van de duikboot af, weer klonk het metalen geluid en plotseling werd het licht om den Italiaan.

En hij zag, nadat zijn oogen aan den plotseligen overgang van duisternis tot helder licht gewend waren, dat de reusachtige Engelschman bezig was, het ronde luik in den ingangstoren dicht te maken.

Raffles was intusschen op Charly toegetreden, drukte hem de hand en zeide:

— Mijn complimenten! Je bent nauwkeurig op tijd! Iets bijzonders gebeurd?

— Niets!

— Hassan Husni?

— Wij hebben hem in Alexandrië, waarheen hij ons gevolgd was het spoor doen verliezen. Een zeer eenvoudige vermomming was daartoe voldoende!

— Prachtig, laten wij dan spoedig op weg gaan.

En hij nam Charly's plaats in, achter een klein stuurrad, greep een koperen hefboom, haalde dien over en aanstonds zette de duikboot, een klein vaartuig, dat een buitengewone snelheid kon ontwikkelen, zich in beweging.

Een tweede ruk aan een koperen hefboom en een gurgelend geluid verried dat de watertank volliep en de boot zank ongeveer een voet onder water en was volkomen onzichtbaar.

Het was duidelijk dat de levendige Italiaan moeite had de vragen terug te dringen, die hem naar de lippen stegen. Maar hij bleef zijn woord getrouw en ging rustig op de plaats zitten, welke Charly Brand hem in de voorkajuit had aangegeven.

En alsof het helder dag was, zoo zeker en veilig stuurde Raffles de „Dolfijn” door den

smallen zeearm, tot aan den voet van den muur, die het vrouwenverblijf omgaf.

Langzaam steeg de boot een weinig, maar slechts zoover, dat de deksel van den ingangstoren zich slechts een paar centimeters boven de volkomen gladde oppervlakte van het water verhief.

Zelfs het scherpste oog zou onmogelijk, al ware het op een meter afstand, dien grijs geschilderden deksel kunnen ontwaren, welke nauwelijks een halve meter in doorsnede was.

Henderson schroefde eenige bouten los en opende behoedzaam het deksel, zoodat de frissche nachtlucht naar binnen drong.

Toen beklom Raffles de smalle stalen ladder, stak behoedzaam het hoofd boven de opening en keek in het rond.

Op eenigen afstand ontwaarde hij de lichten van Konstantinopel, en dichterbij de twee groote lantaarns op de beide palen, ter weerszijden van de marmeren trap, waaraan alleen de galasloep van den Sultan mocht aanleggen, die op dit oogenblik zachtjes heen en weer schommelde aan den voet van de trap, vastgehouden door twee sterke kettingen.

Nu en dan schoof op verren afstand een donkere vorm voorbij, waarin een paar lichtjes glinsterden, dat was een vaartuig van de havenpolitie, of een late vrachtboot.

Raffles daalde de ladder weer af en wendde zich tot Bonelli met de vraag:

— Loopen de schildwachten aan den voet van den muur heen en weer?

— Ja!

— Hoe zijn ze gewapend?

— Met sabel, lans en revolver!

— Waarom niet liever met een mitrailleur? bromde Henderson.

— Stil, Henderson! zeide Raffles op bestraffenden toon. Wij moeten in ieder geval die beide schildwachten passeeren en hen beletten de vuurwapens af te vuren!

Hij dacht even na en wendde zich opnieuw tot den Italiaan met de vraag:

— Loopen zij altijd samen?

— Neen! Ieder hunner heeft een helft van den muur voor zijn rekening. Zij beginnen dus in een der hoeken en ontmoeten elkander omstreeks in het midden van den muur, die bijna tachtig meter lang is!

— Dan geloof ik al een middel te hebben gevonden! hernam Raffles.

Hij ging de kajuit binnen en keerde terug met

een eigenaardig gevormd pistool, hetwelk hij den verbaasden Bonelli toonde met de woorden:

— Dit is een luchtpistool, dat bij het afschieten niet het minste gerucht maakt. Het schiet een soort scherp gepunte stift af, die wel in staat is door de kleederen heen te dringen, maar geen doodelijke wonde kan veroorzaken. De minste schram echter, nauwelijks zichtbaar voor het oog, is reeds voldoende om den getroffen onmiddellijk bewusteloos te maken — want de stift is gedoopt in een mengsel van mijn vinding, dat, in het bloed gebracht, een bliksemsnel werkende verlamming teweeg brengt, die uren lang kan aanhouden. En nu aan het werk — wij moeten over den muur!

De vier mannen hadden zich aan dek van de duikboot begeven, die juist aan het begin van den langen muur stillag, drijvend op haar anker.

Aan den voet van den muur bevond zich een soort strand, nauwelijks een meter breed en dat thans droog was en droog zou blijven, zoolang de vloed niet opkwam.

Henderson behoefde zelfs geen bevel af te wachten, maar zette zich wijdbeens, met de vuisten tegen den muur gesteund, gereed om voor Raffles te dienen als klimpaal.

Vlug als een eekhoorn klom de Groote Onbekende op zijn schouders en hij kon nu juist met zijn handen den bovenkant van den muur bereiken.

Hij heesch zich op en lag het volgende oogeblik in zijn volle lengte uitgestrekt boven op den muur, die bijna een meter breed was.

Voorzichtig boog hij het hoofd een weinig terzijde en keek omlaag.

De schildwachten hadden elkander juist in het midden ontmoet, wisselden daar op zachten toon eenige woorden en liepen toen ieder naar hun hoek terug, met langzame, regelmatige schreden, terwijl het lemmet van hun eigenaardige pieken zwakjes glansde.

Raffles kroop zoo ver mogelijk naar den rand van den muur, om niet gezien te worden en wachtte met spanning tot hij de schreden van den schildwacht vlak onder zich hoorde.

En zoodra zij zich weder verwijderden, aarzelde Raffles niet langer.

Hij maakte het touw los, dat hij om zijn middel had gewikkeld en dat aan het einde van een zwaren haak was voorzien, sloeg den haak in den muur en liet zich vlug als een aap langs het touw op den grond glijden.

En reeds voelde hij de steenen van de binnen-

plaats onder zijn voeten, toen de schildwacht op nauwelijks vier meter afstand gekomen was.

Maar nu scheen de man iets verdachts te hooren en wendde zich om.

Hij zag de vage gedaante, uitte een onderdrukten kreet en velde zijn lans.

Maar reeds had Raffles zijn windpistool afgeschoten en het scherpe projectiel drong door de kleederen van den schildwacht en velde hem terneder, alsof hij door den bliksem getroffen was.

Raffles laadde snel opnieuw zijn pistool, greep het hoofddeksel van den schildwacht, een eigenaardig gevormde hooge muts, nam de gevallen lans van den grond en liep nu met regelmatige stappen langs den voet van den muur, den tweeden schildwacht tegemoet.

Hij wist dat de duisternis hem zou beschermen en dat de andere onmogelijk het bedrog zou kunnen opmerken, voor het te laat was.

Het mocht zelfs de vraag heeten, of hij dien val van het lichaam op den afstand van tachtig Meter wel had gehoord.

Nog slechts vijf Meters scheidde Raffles van den tweeden schildwacht en toen deed het windpistool ten tweede male zijn werk en velde den Turk ter aarde.

Raffles liet den klagenden roep van den nachtuil hooren en aanstonds verschenen er op verschillende punten drie gedaanten boven op den muur.

Henderson liet een sterke touwladder neer, die aanstonds gebruikt zou moeten worden en daarlangs klommen de drie mannen naar beneden en voegde zich dadelijk bij Raffles, die hen met eenige zacht gefluisterde woorden op de hoogte bracht.

Hij nam Bonelli bij den arm en vroeg op zachten toon:

— Gij zeidet mij immers dat er twee vrouwen bij de gunsteling slapen?

— Zoo is het!

— Dan wacht ons het moeilijkste gedeelte van onze taak, want twee vrouwen zijn erger dan tien schildwachten! Hun merg en beendoordringend gegil, dat in staat is om de dooden uit de graven te wekken, veroorzaakt meer nadeel, dan een gevecht met een half dozijn krachtige mannen. En ik vrees dat die vrouwen zullen ontwaken, wanneer mijn vriend James, die uitstekend met een lasso kan omgaan, tracht, een der vensters van haar slaapvertrek te bereiken. Overigens, — ik heb nog eenige kleinigheden daarbinnen te verrichten en ik stel dus

voor, aan de paleiszijde binnen te dringen! Zijn er vensters?

— Vensters in overvloed, maar allen goed gesloten!

— Als het anders niets is! zeide Raffles luchtig, en gaat nu allen mede — wij moeten naar binnen!

Vlug snelden allen over de geheel verlaten binnenplaats naar het hoofdgebouw, waar de Sultan zijn vertrekken had.

De Italiaan bleef staan, wees op een venster en zeide:

— Dit raam behoort tot de particuliere werkkamer van den Padisja!

Raffles trad er aanstonds op toe, onderzocht het, en... eenige seconden later ging het venster tot groote verbazing van den Italiaan langzaam open en reeds was zijn zonderlinge beschermer naar binnen gewipt.

De anderen klommen na hem snel naar binnen en Raffles sloot het venster weder en belichtte met zijn zaklantaarn het met overdadige, bijna barbaarsche weelde ingerichte vertrek.

En toen bleef de lichtbundel dansen op een kleine brandkast, nauwelijks een halve meter hoog, die in een hoek van het vertrek stond.

Raffles liep er geruischloos op toe, onderzocht het slot en wenkte Henderson.

— Zou je dat ding kunnen optillen? vroeg hij zachtjes.

Henderson zeide niets, maar bukte zich, klemde zijn geweldige handen om den onderkant van de kast — en tilde het voorwerp van den vloer!

En toch woog die brandkast bijna vierhonderd Kilo!

— Knap gedaan! zeide Raffles bedaard. Zou je hem ook door het vertrek en uit het raam kunnen dragen?

Nog zeide Henderson niets — maar met inspanning van al zijn krachten tilde hij de brandkast nog hooger op en droeg haar tot aan de vensterbank. Hij zette haar daar neder, klom, terwijl Raffles zijn lantaarn doofde, uit het raam, nam de kast op zijn sterke schouders en droeg het ding zonder merkbare inspanning weg.

En hij verdween in de richting van den muur, terwijl de Italiaan met wijd open mond van verbazing en sprakeloos van ontsteltenis het schouwspel gadesloeg...

Raffles had het venster weer gesloten en keek Bonelli glimlachend aan.

— Wat — — wat was dat? stamelde de

jonge Italiaan, toen hij eindelijk in staat was, iets te zeggen.

— Dat was een brandkast, mijnheer Bonelli! antwoordde Raffles op beminnelijken toon. Ik neem haar mede, bij wijze van souvenir. Geloof gij dat er veel in zit?

— Maar — maar — dan zijt gij — stotterde Bonelli.

— Zeg het toch, mijnheer Bonelli! Een dief, een inbreker! Gij hebt het geraden! Ik ben John Raffles en er kan een premie van tweeduizend pond verdiend worden door hem, die mij aan de politie van mijn land uitlevert!

Slechts met moeite weerhield de Italiaan een schreeuw van verbazing, die hem naar de lippen drong.

Maar toen greep hij met een woeste beweging de hand van Raffles en fluisterde:

— Kan mij niet schelen wat u is, wie of wat gij zijt! Gij hebt u gentleman betoond, gij hebt mij bijgestaan, wat zeg ik — gij hebt daareven uw leven in de waagschaal gesteld. Naar den duivel met alle bedenkingen en laat een ander die tweeduizend pond verdienen.

— Dat is de taal van een heer, van een galant womo, zooals men in uw taal zegt, mijnheer Bonelli — en om u de waarheid te zeggen, had ik ook niet anders verwacht! zeide Raffles kalm. Maar stil — daar is onze makker weder.

Inderdaad — het raam ging weder open en Henderson klom naar binnen.

— Het dingetje staat aan den voet van den muur, Mylord! zeide hij eenvoudig. Ik zal hulp noodig hebben om het op te hijschen!

— Prachtig, Henderson! Maar nu moeten wij eerst de hoofdzak verrichten. Kom spoedig mede, mijnheer Bonelli zal ons den weg wijzen.

Zij verlieten het vertrek door een hooge deur, kwamen in een vestibule, verlieten deze weder door een met een gordijn afgesloten ingang en bevonden zich nu aan het begin van den bindingsgang, die op het vrouwenverblijf uitliep.

Heel aan het einde brandde een lamp en vaag waren daar de gedaanten zichtbaar van twee schildwachten, die op de bovenste trede van een lage trap zaten en zich naar het scheen onledig hielden met een of ander spel — dobbelen of kaarten.

Raffles gaf Henderson een wenk, zeide tegen de beide anderen, dat zij op eenigen afstand moesten volgen en sloop op de twee schildwachten toe, die met hun rug naar de indringers toegekeerd zaten.

Nog slechts drie meter scheidden hen van de twee mannen, toen deze gerucht hoorden, zich omwendden, de twee naderbij sluipende gedaanten zagen en met een kreet van woede hun sabels trokken.

Maar zij waren een seconde te laat — en dat was voor Henderson voldoende.

Hij vloog de trap met een enkelen sprong op, greep de twee schilwachten in de borst en paste op hen zijn beproefde strijdwijze toe, die even eenvoudig als afdoende was — hij deed slechts hun hoofden op gevoelige wijze met elkander in botsing komen en slap gleden de twee lichamen uit zijn handen.

De weg was vrij!

Zoo snel zij konden gingen de vier mannen door de breede deur, ijlden de marmeren trap op, snelden door een gang en stonden weder stil voor de deur van het slaapvertrek van de gunsteling.

De Italiaan boog zich en zeide op zachten toon:

— Gita — hier zijn wij!

Daarbinnen werden zachte schreden hoorbaar en de deur ging open.

De volgende seconde lagen beide gelieven in elkanders armen — alles vergeten behalve zichzelf.

Maar reeds waren de beide bewaaksters ontwaakt en er wachtte de drie Engelschen een onaangenaam werkje, want de twee vrouwen vochten als ware duivelinnen en krabden en beten — maar zij gilden gelukkig niet en in dat opzicht werd de vrees van Raffles niet bewaarheid! De twee vrouwen werden overmeesterd

en met hun eigen beddelakens geboeid en gekneveld en intusschen bevestigde Henderson de stevige touwladder aan een der raamkozijnen, waarlangs allen zoo snel mogelijk afklommen.

Zij ijlden naar den muur, waarbij de jonge Italiaan zijn geliefde half moest dragen, daar zij half bewusteloos was van opwinding en vrees en bereikten den voet van den muur.

Daar wachtte hen een touwladder en zonder dat er zich iets bijzonders voordeed, klauterden allen naar boven.

Maar reeds was de vlucht bemerkt en vanuit het paleis klonken woeste kreten.

Op het laatste oogenblik werd de brandkast naar boven geheschen en neergelaten in het ruim van de duikboot.

En de deksel werd gesloten, juist op hetzelfde oogenblik dat er schoten knalden op de binnenplaats en hoofden van soldaten boven den muur verschenen, die vruchteloos rondspiedden naar het vaartuig, dat de stoutmoedige indringers hier had moeten brengen.

Maar onbelemmerd voer de „Dolfijn” den Bosporus uit — de gulden vrijheid tegemoet.

En twee dagen later, toen de schemering reeds was gevallen, meerde de geheimzinnige duikboot op een eenzaam plekje van de Italiaansche kust op een uur gaans van Messina en daar namen Gita en Armando aangedaan en onder tranen van dankbaarheid afscheid van hun zonderlinge redders....

Maar nimmer heeft er in de Italiaansche pers ook maar een letter gestaan over het aandeel van Raffles in deze zaak — want inderdaad.... Armando Bonelli was een Galant Womo!

De volgende aflevering (No. 458) bevat:

DE IJSDIAMANT.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCHER TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

**DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT GEMAAKT MET
GOLD EN OOK ZONDER MONDSTUK**

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885